EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı **Sayı: 236, Mayıs 2004**

Parti ve yeni dönem

Parti çalışmasında yeni bir düzey

Parti, içinde belli bakımlardan yetersizlikler taşısa da, geçmiş dönemlerle kıyaslama içinde ele alındığında gerçekten başarılı bir siyasal çalışma döneminden geçmektedir. Siyasal yaşamımızın hiçbir döneminde bu denli etkin ve yaygın, yoğun ve tempolu, inatçı ve soluklu bir çalışma süreci yaşamadık. Şubat ortalarında yerel seçimlerle başlayan bu pratik seferberlik süreci, ardından yerini 1 Mayıs kampanyasına bıraktı ve şimdilerde NATO Zirvesi'ne karşı kampanya ile devam ediyor.

Bu, dört ayı bulan nefes nefese bir kampanyalar süreci demektir ve parti, ortaya koyduğu performansla, bu denli kapsamlı ve soluklu bir çalışmayı götürebilecek güç ve kapasitede olduğunu kanıtlamış bulunmaktadır. Bu, partinin sınıf eksenli pratik çalışmasında yeni bir düzeyin ifadesidir. Çalışma kapasitemiz katlanmış, tempomuz belirgin biçimde artımıştır. Parti, yerel seçimler örneğinde olduğu gibi, toplum düzeyindeki temel bir siyasal gündemi kendi güçleri ve bağımsız faaliyeti ile karşılamış; muazzam olanaklarla kitlelere seslenen gerici ve reformist düzen partilerinin yarattığı boğucu propaganda atmosferine rağmen sesini, hiç değilse kendi temel çalışma bölgelerinde işçilere ve emekçilere duyurmayı başarabilmiştir. Parti, kendi programı, temel ve taktik şiarları ve güncel politikasıyla denebilir ki ilk kez geniş kitlelerin karşısına bağımsız bir güç olarak ve bu denli etkin bir biçimde çıkmıştır. Bu kapsamda bir faaliyeti bağımsız bir siyasal odak olarak tek başına omuzlamayı başarabilmiş olmak, doğal olarak parti örgütlerimizde olduğu kadar sempatizan çeperimizde de büyük bir moral ve özgüven yaratmış, toplamında partiye ve parti çizgisine olan güveni pekiştirmiştir. Tüm bu faaliyetin örgütlenme, kadrolaşma, kurumlaşma, eğitim ve deneyim alanında sağladığı kazanımların ise sözünü bile etmiyoruz.

Yılları bulan çok yönlü inatçı çaba, bizi bugün bu güç ve kapasiteye ulaştırmış bulunmaktadır. Şimdi önümüzde, bu başarıdan alınan moral güçle ve edinilen deneyimlerin sağladığı açıklıklarla, yeni düzeyleri yakalama görev ve sorumluluğu durmaktadır. Bunu da başaracağımızdan kuşku duyulmamalıdır; zira zor eşik aşılmıştır, partinin inancı odur ki, bundan sonrası çok daha kolay gelecektir.

Kampanyalar sürecine paralel olarak bu dört aylık faaliyetin pratik boyutları, somut verileri ve deneyimleri aralıksız olarak basınımıza yansımış bulunmaktadır. Ayrıca, örneğin yerel seçim kampanyası sonrasında olduğu gibi, gerektiğinde bunun genel bir dökümü ve değerlendirmesi de yapılmıştır. Çalışmanın gerçek pratik boyutlarını, somut etkisini ve sağladığı çok yönlü kazanımları sunmakta belli bakımlardan yetersiz kalsa da, sorunun esası yönünden ele alınmış bu yönü üzerinde burada yeniden durmamıza gerek yok artık. Biz burada sorunun temel önemde bir başka yönüne, partinin bütün bunları olanaklı kılan esas üstünlük alanına kısaca değinmekle yetineceğiz.

Seçim değerlendirmelerimizde üzerinde en az durduğumuz konulardan biri, parti olarak aldığımız tutumun, izlediğimiz çizginin ve bu çerçevede ortaya koyduğumuz pratik faaliyetin, ilkesel ve stratejik değeridir. Sorunun bu yönü, pratik alandaki başarının asıl kaynağı olmaktan da öte bir anlam ve öneme sahiptir. Parti, özellikle

yerel seçim gündemi üzerinden, ortaya sağlam bir ideolojik ve ilkesel perspektif koymuştur. Bunu bir yandan yaratıcı ve dinamik bir bağımsız politik faaliyetin zemini olarak kullanmış, öte yandan ise aynı temel üzerinden solda oportünizmin her türüyle araya kesin ve net sınırlar çizmiş, bu arada özellik sosyal-reformist akıma karşı ilkeli ve etkili bir ideolojik mücadele yürütmüştür. Özellikle altı çizilmelidir ki, parti bu alandaki üstünlüğünü tümüyle teorik temeline ve onun ürünü olan devrimci programına borçludur. Teorik açıklığa ve bundan ayrı düşünülemeyecek olan devrimci sınıf programına sahip olmanın büyük önemi ve politik-pratik işlevi, yerel seçim gündemi üzerinden en somut biçimde ortaya çıkmıştır.

Kuşkusuz burada yeni olan yine de pratik yöndür. Partinin ideolojik-programatik üstünlüğü yeni bir durum değildir. Yeni olan, bu üstünlüğün önemli bir politik gündem üzerinden pratik alana taşınması, yaratıcı bir biçimde pratiğe uygulanmasıdır. Son bir-iki yılın toplam verileri, özellikle de son dört aylık üç kampanya, pratik politikada giderek bir deneyim ve yetenek kazandığımızı göstermektedir. Bu geçmişten beri en çok zorlandığımız bir alan olduğu için, bu alanda sağladığımız mesafe sanıldığından da önemlidir bizim için. Parti başından itibaren sağlam bir teorik ve programatik temele sahipti. Şimdi buna gerçek manada pratik bir işlev kazandırmaktadır. Bu, teorik üstünlüğün pratik politikada üstünlük olarak kendini üretmesi, bu alandaki başarıyla birleşmesi demektedir. Sürecin toplam seyri, bu alanda halihazırda katedilen mesafenin de sunduğu imkanlarla, partinin bu yönünü günden güne daha da güçlendireceğini göstermektedir.

Aynı süreç özellikle iki temel alanda hala belirgin biçimde zayıf kaldığımızı da ortaya koymuştur. Bunlar ilki kadrolaşma düzeyi ve ikincisi kitle ilişkilerinin örgütlenmesi alanıdır. Bunlara bir de, bir çalışma tarzı sorunu olarak karşımıza çıkan, yeraltı örgütlerimizin nispi ataleti eklenebilir, ki aynı kampanyalar süreci buna da açıklıkla tanıklık etmiştir. Bunlar üzerinde birazdan ayrıca duracağız. Önce özellikle yerel seçim sürecinin ortaya çıkardığı ve partinin yeni dönemdeki görev ve sorumlulukları bakımından dolaysız bir önem taşıyan daha genel bazı sorunlar üzerinde duralım.

Yerel seçimler ve solda apolitizm

Yerel seçimlerin ortaya çıkardığı verilerden hareketle bugünü anlamak ve yakın gelecek için sonuçlar çıkarmak hala da güncelliğini koruyor. Verilerden kasıt kolayca akla gelebileceği gibi salt seçim sonuçları değildir. Bunun kendi sınırları içinde elbette belli bir önemi var. Fakat içinden geçmekte olduğumuz dönem üzerinden bakıldığında belki bundan da önemli olan, siyasal parti ve akımların bu süreç içerisinde aldıkları tutumlar ve izledikleri politikalardır. Yerel seçimler, öncesi ve sonrasıyla, siyasal parti ve akımların durumları ve yeni dönem yönelimleri konusunda önemli açıklıklar sağlamıştır. Bunları değerlendirmek ve önümüzdeki dönemin siyasal mücadelesi bakımından bunlardan gerekli sonuçları çıkarmak gerekir. Partimiz bu çerçevede, seçim sürecinde ve sonrasında ortaya koyduğu değerlendirmelerle, temel önemde bir dizi noktayı saptamış bulunmaktadır. Fakat hala da üzerinde durulması gereken önemli bazı sorunlar var.

Yazık ki sol hareketin devrimci çevrelerinde yerel seçimlerin ortaya çıkardığı gerçekleri irdeleyip sonuçlar çıkarmaya yönelik ciddi bir çaba olmadı ve halen de yok. Seçimler döneminde izlenen tutumun ışığında ele alındığında bu ilgisizlik şaşırtıcı da değildir. Siyasal çalışma için etkin biçimde kullanılabilecek bir dönemi elleri böğründe izlemekle yetinenler, bu sürecin ortaya çıkardığı verilere de aynı ilgisizlikle yaklaşma yolunu tutacaklardı, sonuçta olan da budur.

Garip olan, içlerinden bazılarının bu edilgen ve apolitik tutumu daha bir de devrimcilik adına savunmaya kalkmalarıdır. İddiaya bakılırsa, seçimlere katılmak burjuvazinin gündemine hapsolmak ve oyununa alet olmak anlamına gelirmiş. Bir iddia ancak bu kadar sığ, yüzeysel ve budalaca olabilir. Seçimler burjuvazinin gündemi olabilir; ama eğer burjuvazi bunu

tüm toplumun gündemi haline getirmeyi başarıyorsa ve başarabildiği sürece, size düşen bu gündem karşısında devrimci açıdan taraf olmaktır. Bunu ise apolitik bir edilgenlikle değil, etkin bir siyasal çalışma ile yapabilirsiniz ancak. Bunu, seçimlere katılarak ya da onu boşa çıkarmaya çalışarak yapma yolunu tutabilirsiniz; bu elbette keyfi değil, fakat objektif koşullara, kitlelerin durumuna, sınıf mücadelesinin gelişme düzeyine ve seyrine sıkı sıkıya bağlı bir taktik tercih ve somut tutum sorunudur. Fakat edilgen kalmak ya da sözümona daha önemli başka gündemlerle uğraşmak, burada üçüncü bir yol ya da tutum değildir. Başka hangi gündemlerle ilgilenirseniz ilgilenin, bunu kendi sınırları içinde ne denli başarıyla yaparsanız yapın, siz eğer toplumu ilgilendiren ve bir dönem için kitlelerin geniş kesimlerinin ilgi alanı haline gelen temel bir siyasal olay karşısında etkin bir tavır almamışsanız, bu yalnızca sizin edilgenliğinize ve bu sorun üzerinden apolitizminize bir gösterge olabilir.

Burjuvazinin sözümona "milli irade"yi açığa çıkarmak adına periyodik olarak sergilediği oyunun gerçek mahiyetini kitlelere anlatabilmenin de başkaca bir yolu yoktur. Burjuva parlamenter seçimler yalnızca Türkiye'de değil, bugünün kapitalist dünyasının tümünde bir "milli irade" oyunundan öte bir anlam taşımamaktadır. Buradan bakıldığında kapitalist dünyanın en gelişmiş demokrasilerinden sayılan ABD'de seçimler hiç de Türkiye'dekinden daha "demokratik" değildir ve hatta bazı bakımlardan daha da berbat bir oyunun ifadesidir. Dolayısıyla seçimlere katılmamanın Türkiye'nin koşullarıyla da izah edilecek bir yanı yoktur. Sözkonusu olan, kitlelerin politikaya ilgisinin kaçınılmaz olarak yoğunlaştığı bir dönemi devrimci amaçlarla etkin bir biçimde değerlendirme görev ve sorumluluğundan geri durmaktan başka bir şey değildir ve bu bir siyasal akım payına tamı tamına bir apolitizm ifadesidir.

Yeni dönemde düzen solu

Birçok belirti, önümüzdeki dönemde, sosyal-demokrasi olarak anılan düzen soluna karşı tutum ve mücadelenin yeniden özel bir önem kazanacağını gösteriyor. 28 Mart yerel seçimleri bu açıdan bir dönüm noktası sayılmalıdır.

İki nedenden ötürü bu böyledir.

İlk neden, yerel seçim sonuçlarının düzen soluna ilişkin olarak ortaya çıkardığı tablo ve tablodan düzen solunun çıkardığı sonuçlardır. Sözkonusu tablo oy oranı üzerinden esasa ilişkin bir yenilik içermemekle birlikte, oy dağılım haritası üzerinden çarpıcı bir biçimde, düzen solunun yoksul ve emekçi kitlelerden nasıl koptuğunu gözler önüne sermiştir. Sol olmak ve bu kimlikleriyle toplumun daha çok ezilen, sömürülen, yoksul ve emekçi kesimlerinin temsil etmek iddiası taşıyan, burjuva siyaset sahnesinde kendilerine biçilen temsili rol de bu olan sosyal-demokrat partilerin, daha somut olarak da CHP'nin, bizzat bazı sosyal-demokratların ifadesiyle "zenginlerin ve tuzu kuruların partisi" haline geldiği görülmüştür. Bu görünüm sosyal-demokrat partilerin kendisi kadar bizzat düzenin efendilerini de rahatsız etmiştir. Öyle ya, işçi sınıfı ve emekçilerin nispeten ileri, sola eğilimli katmanlarını sol bir demagojik söylemle düzen adına etki ve denetim altında tutamayacaksa eğer, o zaman düzen solunun düzen siyasetinde anlamlı herhangi bir işlevi kalır mı?

Yerel seçim sonrasında düzen cephesinden ve tekelci medya üzerinden CHP ekseninde sürdürülen sol tartışmasına bakıldığında bu durumdan duyulan rahatsızlık açıklıkla görülmektedir. Parti basınımızda daha önce üzerinde genişçe durulduğu gibi bu tartışmaların yöneldiği amaç iki yönlüdür. Bir yandan statükoculuğuna yöneltilen eleştiriler üzerinden CHP geleceğin sorunsuz bir hükümet ortağı olarak bugünden hazırlanmak istenirken, öte yandan ondan sol yaftasını iyi kullanarak işçi ve emekçilerin hiç değilse ileri kesimlerini denetim altına alması istenmekte ve beklenmektedir. Bizi de doğal olarak bu ikinci beklenti ilgilendirmektedir. Zira bu, düzen solunun yeniden toplumsal muhalefeti dizginleyip düzen sınırları içinde tutacak etkin bir barikat olarak kullanılmak istendiğini göstermektedir.

Burjuvazi son yirmi yıl içinde yoksul ve emekçi kitlelerin öfke ve tepkisini kontrol

altına almakta şoven milliyetçilikten ve dinsel gericilikten yeterince yararlandı. Önümüzdeki dönemde bunların gitgide daha az işe yarayacağını bilerek, dahası sağladıkları yararlar kadar çeşitli sorunlara da yol açtıklarını görerek, siyaset sahnesini düzen solu ile dengelemek istemektedir. Burjuvazinin sol söylemini ve sosyal-demogojiyi daha etkili bir biçimde kullanarak işçiler ve emekçiler üzerinde etki ve denetim kurmasını bizzat teşvik ettiği bir durumda, düzen solunun buna daha bir hevesle yöneleceğinden kuşku duyulmamalıdır. Bunun ilk belirtileri daha yerel seçim ertesinde kendini göstermeye başladı bile.

Düzen soluna karşı tutumu yeni dönemde daha da önemli hale getiren ikinci neden ise sosyal-reformistlerin sosyal-demokratlarla tarihi buluşması, daha doğru bir ifadeyle, birincilerin bu ikincilerin yedeğine düşmesidir. Artık tümüyle parlamenter bir çizgiye oturmuş bulunan sosyal-reformist sol, yerel seçimlerde düzenle bütünleşme doğrultusunda yeni bir büyük adım atarak düzen soluyla ittifaka girmiş, pratikte onun yedeği olarak hareket etmiştir. Seçim sonrası değerlendirmeler ve açıklamalar, reformist solun bu çizgiyi pekiştirerek sürdüreceğini, bunun artık bu çevreler için yeni bir siyaset yapma zemini ve koşulu haline geldiğini gösteriyor. Reformist solun sınıf ve kitle hareketi ile geleneksel küçük-burjuva akımlar üzerindeki etkisi düşünülürse, bu gelişmenin devrimci sınıf mücadelesi ve genel olarak devrimci hareket açısından sonuçları daha iyi anlaşılır.

Bu iki neden birarada, düzen soluna karşı tutumu ve mücadeleyi yeniden devrimci siyasal yaşamın temel önemde bir sorunu haline getirmektedir. Partimiz düzen solunun maskesini indirmeyi, onunla ilgili yeniden yeşertilmeye çalışılan hayalleri sistematik bir biçimde teşhir etmeyi, işçilere ve emekçilere yönelik çalışmasının temel bir boyutu olarak ele almalıdır.

Reformist sola karşı çok yönlü mücadele

Seçim süreci değerlendirmeleri ve polemikleri çerçevesinde üzerinde ayrıntılı olarak durmuş bulunduğumuz gibi, reformist sol gelinen yerde klasik anlamda sosyal-demokrat bir çizgiye oturmuş bulunmaktadır. Reformist solun yerel seçimler üzerinden ortaya koyduğu görüş ve yaklaşımlar ile bu çerçevede girdiği yeni siyasal ilişkiler, bu gerçeği bütün açıklığı ile ortaya koymuş durumda. Bu olgu üzerinde özellikle durulmalı ve bu nokta basınımızda döne döne işlenmelidir. Reformist solun bugün kendi gerçek gücünün ötesinde bir etki alanına sahip olması ve bu konumuyla mücadeleyi belirgin biçimde zaafa uğratması, bunu özellikle gerektirmektedir.

Reformist sol partiler sosyal-demokratlaşma sürecini esası yönünden tamamlayarak, bugün vardıkları noktada artık tümüyle düzen içi siyasal oluşumlar haline gelmişlerdir. Fakat buna rağmen bir yandan kendilerini kitlelere hala da devrimci ve sosyalist olarak sunmaktadırlar, öte yandan devrimci küçük-burjuva akımlar üzerinde sanıldığından da büyük bir etkiye sahip bulunmaktadırlar. Bu ise devrimci siyasal mücadeleye karşı çift yönlü bir tahribat anlamına gelmektedir.

Birinci alandaki tahribat yeterince açıktır; mücadeleye akan yeni güçler bu akımların kendi konumlarına ilişkin demagojik iddialarına aldandıkları ölçüde, böylece gerçek devrimci mücadeleden alıkonulmakta, taşıdıkları mücadele isteği ve enerjisi reformist partilerce düzen kanalları içinde eritilmektedir.

İkinci alandaki tahribat gerçekte ilkinden aşağı kalır düzeyde değildir, faka genellikle daha az dikkat çekmektedir. Son yıllarda devrimci özgüvenini ve bağımsız durabilme yeteneğini önemli ölçüde yitirmiş bulunan geleneksel küçük-burjuva akımlar, reformist solun ideolojik-politik etkisine fazlasıyla açık hale gelmişlerdir. Reformist solun henüz bu denli düzenle içiçe geçmediği ve herşeye rağmen hala da belli değerleri koruduğu bir dönemde bile onunla aralarına sınır çizgileri çizmeyi ilkesel önemde temel bir sorun olarak gören bu akımlar, bugün reformist sol karşısında belirgin bir ideolojik ve moral zayıflık sergilemektedirler. Aradaki ayrım çizgileri artık fazlasıyla silikleştiği gibi, reformist sola ilkesel ve ideolojik sorunlar üzerinden yöneltilen ciddi bir eleştiriye de rastlanmamaktadır. Eleştiriler

genellikle taktik politika ve tercihlerin dar sınırları içinde tutulmakta, bu türden ayrılıkların gerisindeki daha temel ilkesel ve ideolojik sorunlara ise dokunulmamaktadır. Bu, devrim mücadelesinin stratejik sorunlarına ilişkin hassasiyetin büyük ölçüde yitirildiğini göstermektedir ve devrimci iddia ve kimlikteki erozyonun ulaştığı boyutları gözler önüne sermektedir.

Son seçimlerde reformist solun seçim politikalarına yöneltilen eleştirinin "Karayalçın" faktörü indirgenmesi de bunun bir göstergesidir. Bu, reformist solu buna yönelten temel nedenlerle değil de onun gündelik politikadaki sonuçlarıyla uğraşmak anlamına geliyordu. Gelinen yerde tümüyle parlamentarizm çizgisine kaymış bulunan ve yerel yönetim sorunu çerçevesinde en bayağı burjuva liberal hayalleri bir görüş ve çizgi halinde bizzat kendi platformu üzerinden savunan bu akımlara iki satırlık dişe dokunur bir eleştiri yöneltmemek ya da yöneltememek, geleneksel devrimci demokrat akımların reformist sol karşısında ideolojik açıdan silahsızlandığının çarpıcı bir göstergesi olmuştur.

Buradaki zayıflık ne rastlantıdır ve ne de döneme özgüdür. Bunun gerisinde, tasfiyeci süreçlerin geleneksel devrimci-demokrat akımlarda yarattığı ideolojik erozyon vardır. Dün reformist solla ideolojik ve ilkesel ayrımları önemseyerek ondan ayrı durmaya çalışan ve dahası ona karşı devrimci bir odaklanma yaratmaya önemseyen bu akımlar, bugün artık reformist solla birlikte olabilmeyi özel bir kaygı haline getirmişlerdir. Burada ideolojik zayıflığın yanısıra güçsüzlük duygusuyla elele giden bir güce tapma tutumu da vardır kuşkusuz. Geçmişte daha çok Kürt hareketiyle ilişkilerde kendini gösteren bu zaaf şimdilerde reformist solun tümü üzerinden genelleşmiş bulunmaktadır.

Reformist solla ilişkileri pratikte bir parça sınırlayan ise, reformistlerin her yeni aşamada düzenle bütünleşme doğrultusunda yeni ve başlangıçta devrimci olmak iddiasındakiler için kabulü ve hazımı gerçekten zor adımlarla ortaya çıkmasıdır. Birçoklarının 3 Kasım'da ortaya çıkan reformist bloku fazlasıyla kabul eder bir noktaya geldiği bir sırada, yerel seçimlerde reformist solun bu kez düzen soluyla kolkola girerek yarattığı yeni durum, buna son örneklerinden biridir. Devrimci küçük-burjuva akımları yerel seçimlerde reformist solun yedeğine düşmekten alıkoyan temel etken, reformist solun düzen solunun yedeğine düşmesi olmuştur. Reformist solun bir kesimi şimdilerde bunu, düzenin resmi tarih yorumuyla yakınlaşan (bunu barışan olarak da anlayabiliriz) yeni adımlarla birleştiriyor. Yine aynı kesimler, nasıl ki demokrasi mücadelesi adına düzen soluyla kolkola giriyorlarsa, aynı şekilde sözde emperyalizme ve siyonizme karşıtlık adına da gerici islami akımlarla birlikte hareket edebiliyorlar. Bu, reformist solun düzen siyasetiyle içiçe geçmesinin yeni bir kanalıdır. Parlamentarist çizgiye tam olarak oturmanın ve bunun mantıksal uzantısı olarak, düzen solu üzerinden düzen siyasetiyle içiçe geçmenin doğal sonuçlarıdır bunlar. Önümüzdeki dönemde bunun başka adımlarla tamamlanması da şaşırtıcı olmayacaktır. Yeni bir yola girilmiştir ve burada derinleşmek kaçınılmazdır.

Toplamında bu durum ve mevcut sol hareket tablosu, reformist sola gerçekte sahip olduğundan daha büyük bir güç ve etki alanı sağlamaktadır. Bu güç ve etki özünde birbirini izleyen tasfiyeci süreçlerin geleneksel solun toplamında yarattığı tahribatın ürünüdür. Bu, teslimiyetin, devrimci mücadelenin zorluklarından kaçışın, bu mücadelenin gerektirdiği konum ve tutumlardan geri duruşun gücüdür. Reformist sol partilerin bugün nispeten daha geniş güçleri etki ve denetim altında tutmasının gerisinde de temelde bu vardır. Burjuva gericiliği, devrimde ısrar eden güçlere yönelttiği aralıksız ve acımasız saldırılarıyla, reformist solu güçlendiren zemini dolaysız olarak yaratmaktadır. Reformist sol partiler, sorunsuz bir "devrimcilik" ve "sosyalistlik" arayışının dolaysız adresi durumundadır. Burjuva gericiliğin kudurganlığıyla tanındığı bir ülkede "karakol görmemişler" partisine "solun en kitlesel partisi" olmakla övünebilme olanağı veren de kesin olarak budur.

Tüm bunlar reformist sola karşı ilkeli, kararlı ve kesintisiz bir ideolojik mücadelenin taşıdığı özel önemi ortaya koymaktadır. Bu mücadele devrimi

savunmanın ve devrimci sınıf mücadelesini ilerletebilmenin zorunlu bir parçasıdır. Reformist solun gücü ve etkisi kırılmaksızın, mücadeleye akan emekçi kitlelere kurdukları tuzaklar boşa çıkarılmaksızın, bu mücadele başarıyla ilerletilemez. Reformist solun düzen ile herşeye rağmen devrimcilik yapmaya çalışan geleneksel küçük-burjuva akımlar arasında ara bir halka olması, bu konumuyla devrimci saflara düzen etkisi taşıması, bu mücadelenin önemini ayrıca artırmaktır. Reformist sol bugün düzen solu üzerinden düzen siyasetinin yedeğine düşmüş durumdadır. Bu konumu üzerinden bakıldığında, onun devrimci-demokrat akımları yedeklemedeki başarısının anlamı kendiliğinden anlaşılır.

Partimiz siyasal mücadele sahnesine çıktığından beri tasfiyeciliğe ve bunun dolaysız ürünü olan reformist sola karşı sistematik ve çok yönlü bir mücadele yürüttü. Bu mücadelenin her zamankinden çok daha fazla önem kazandığı bir döneme girmiş bulunuyoruz. Zira son 20 küsur yıl içinde reformist sol hiç bu denli güçlü ve tersinden, devrimci hareket hiç bu denli zayıf olmadı. Aynı şekilde, reformist sol devrimci tarihimizin ideolojik ve moral kazanımlarına karşı hiç bu denli pervasız hareket edemedi ve tersinden, küçük-burjuva devrimci akımlar aynı kazanımlar konusunda hiç bu denli belirsizlik, tutarsızlık ve yalpalama içinde olmadılar.

Yine de reformist solun gücü gereğinden fazla abartılmamalıdır. Bu temelde kof bir güçtür ve sınıf mücadelesinin nispeten sertleşeceği bir aşamada bu kofluk tüm çıplaklığı ile ortaya çıkacaktır. Buradan bakıldığında reformist hareketin toplumun bugünkü nispi durgunluğundan güç aldığını da söyleyebiliriz. Partimiz konuya ilişkin değerlendirmelerinde reformist solun kendi bağımsız çizgisi olmadığı gerçeğini her zaman önemle vurguladı. Düzenin icazet sınırları içinde yaşamlarını sürdüren bu akımlar politikayı da düzen çatlakları üzerinden yapmaktadırlar. Liberal çizgide bir sözde demokrasi mücadelesi verenler düzen solunun, burjuva milliyetçi bir çizgide sözde bağımsızlık mücadelesi verenler ise düzen solunun yanısıra gerici-milliyetçi çevrelerin yedeği durumundadırlar. Son yerel seçimler bu temel önemde olgunun da yeni bir kanıtlaması olmuştur.

Partinin ve mücadelenin çakışan ihtiyaçları

Seçim sonuçları üzerinden işçi sınıfı kitlelerinin bugünkü siyasal eğilimini değerlendirebilmek için elde fazlaca veri yoktur. Fakat büyük sanayi kentlerinin daha çok işçi ve emekçilerin yoğunlaştığı bölgelerindeki oy dağılım tablolarına bakıldığında bu eğilimi belirli sınırlar içinde kestirmek yine de zor değildir. Büyük kentlerin yoksul emekçi bölgelerinde, düzen solu dışında kalan gerici düzen partileri (ki bunların da esas ağırlığını dinci ve faşist partiler oluşturmaktadır) toplamda ezici bir oy üstünlüğüne sahiptirler. Aynı bölgelerde sandık başına gitmeyenlerin de yüksek bir oran oluşturduğu bir gerçek olsa bile, bu hem kendi başına daha ileri bir tutumun ifadesi değildir ve hem de işçi ve emekçileri üzerindeki gerici ideolojik-politik kuşatma gerçeğini değiştirmemektedir.

Bugünün koşullarında bu kuşatma gerçekte toplum düzeyindedir ve bu olgu, sınıf ve kitle hareketindeki politik geriliğin ve genel zayıflığın öteki yüzüdür. Bu gerici kuşatmanın nasıl yarılıp parçalanabileceği de bu aynı tespitten kendiliğinden çıkıyor. Bugünün Türkiye'sinde bunu başarabilecek biricik toplumsal kuvvet, sınıf mücadelesi içinde kendi gerçek gücünü ve etkisini ortaya koyabilecek olan devrimcileşme sürecindeki bir işçi sınıfı hareketidir. Parlamenter çalışmaya ve seçim yarışına en budalaca umutlar bağlayan reformist solun göremediği, görmek istemediği de budur. Semt eksenli çalışmayla genel bir "halk hareketi" yaratmayı umut eden geleneksel küçük-burjuva akımların anlamamakta büyük direnç gösterdikleri gerçek de budur.

Bu temel önemde gerçek, partinin bugünkü yönelimiyle sınıflar mücadelesinin günümüzdeki acil ihtiyacının çakıştığını göstermesi bakımından bizim için apayrı bir anlam ve önem taşıyor. Demek ki sınıf eksenli bir devrimci politik çalışma, yalnızca sınıf partisinin kendi stratejik öncelikleri ve bunun ürünü olan güncel yönelimleri bakımından değil, fakat bugünün Türkiye'sinde devrimci

siyasal mücadelenin acil ihtiyaçları bakımından da tayin edici önemdedir.

Yetersizlik alanlarımıza yüklenelim!

Parti çalışmasının sorunlarını birçok açıdan ele alıp irdelemek mümkün. Bunu bugüne kadar yaptık, bundan sonra da aralıksız olarak yapmaya devam edeceğiz. Burada biz kendimizi son dört aylık kampanya sürecinin özellikle belirgin hale getirdiği ve girişte sözünü etmiş bulunduğumuz yetersizliklere değinmekle sınırlayacağız. Bu gerçekten yalnızca bir değinme olacak, zira bunlardan her biri başlı başına ele alınması gereken birer temel konu durumundadır ve önümüzdeki sayıdan itibaren bu konuların her birini ayrıca ele alacağız.

Başarılı kampanyalar süreci açıkça göstermiştir ki, partinin kadrolaşma alanında belirgin bir yetersizliği vardır. Buradaki sorun nicelikle değil fakat tümüyle nitelikle ilgilidir. Faaliyet kapasitesindeki büyüme, bunun partinin etkisini ve prestijini büyüten sonuçları, saflarımıza işçi sınıfından ve gençlikten sürekli yeni militanların katılışını sağlamaktadır. Dolayısıyla sorun insan yokluğu değil fakat her düzeyde geçerli olmak üzere çalışmayı çekip çevirebilecek eğitimli ve deneyimli kadroların yetersizliğidir. Bu yetersizlik kuşkusuz yeni bir olgu değildir. Fakat çalışma kapasitesindeki ani büyüme ve buna paralel olarak çoğalan sorumluluklar, kadro yetersizliğini daha belirgin ve yakıcı hale getirmektedir.

Yoğun ve tempolu bir çalışma elbette kazanılan güçlerin de bu çalışma ve mücadele pratiği içerisinde sürekli bir eğitimi demektir. Yine de, eğitimin pratik cephesi bakımından bile, bu kadarı kendi başına yeterli değildir; parti militan ve sempatizanlarının pratik çalışmanın ve mücadelenin sorunları temelinde eğitimi, bilinçli bir çabanın ürünü olmak ve özel tarzda yönlendirilmek durumundadır. Sorunun bu yönünü önemle akılda tutumak kaydıyla içinden geçmekte olduğumuz dönemde kadro eğitiminin öteki temel boyutuna, teorik eğitime özel bir vurgu yapmak durumundayız. Bu, kadroların marksist-leninist dünya görüşü temelinde ve onunla ayrılmaz bir biçimde parti programı ve çizgisi temelinde eğitimi demektir. Bunda başarılı olabildiğimiz ölçüde saflarımızda bilinç ve kavrayış düzeyinin yükselmesi anlamına gelecek, böylece çalışmanın toplam seyri de güvenceye alınmış olacaktır. Bu konuyu önümüzdeki sayıda ele alacağımız için, burada bu şekliyle bırakıyoruz.

Girişte sözünü etmiş bulunduğumuz ikinci önemli yetersizlik, kitle ilişkilerinin örgütlenmesi alanıdır. Denilebilir ki, bu halihazırda en zayıf kaldığımız alanların başında gelmektedir. Bu zayıflığın kuşkusuz anlaşılır bir yanı var, zira parti ilk kez olarak gerçek anlamda kitle ilişkileri ağına ulaşmış bulunuyor. Böyle olunca, bu ilişkilere her anlamda ve her düzeyde örgütsel bir biçim vermek ve bunda ustalaşmak bizim için henüz yeni bir sorundur. Fakat işte nihayet sorun önümüze çıkmış bulunuyor. Partinin kitle çalışmasında ve ilişkilerinde yeni bir düzeye ulaşması, bu soruna yaratıcı çözümler bulabildiğimiz ölçüde olanaklı olabilecektir. Şimdilik bu sorunu da burada yalnızca tanımlamış olmakla yetiniyoruz.

Son olarak değineceğimiz sorun yeraltı parti örgütünden yansıyan nispi atalettir. Bunun kuşkusuz karmaşık nedenleri var. Fakat buradaki en belirleyici neden çalışma tarzı sorunudur. Çalışma tarzı kapsamında en önemli sorun ise, yeraltı parti birimlerinin kendi çalışmalarını legal ve yarı-legal biçim ve yöntemlerle birleştirmedeki belirgin yetersizlikleridir. Bir yeraltı parti biriminin kendi çalışmasını organik biçimde legal ve yarı-legal biçim, yöntem ve araçlarla birleştirmeyi başarabilmesi, partinin bilinen açık çalışmasından tümüyle farklı bir sorundur. Bu nokta kavrandığı ve zaman içinde çözüme kavuşturulduğu ölçüde, yeraltı parti örgütlerinin tüm irade ve çabalarına rağmen içine düşmekten kurtulamadıkları nispi atalet durumu da zamanla geride kalacaktır.

Parti kendi gelişme süreci içerisinde gerçekten yeni olan bir döneme girmiş bulunmaktadır. Halihazırdaki üstünlüklerinden ve başarılarından güç alarak yetersizliklerine ve zaaflarına da başarılı bir biçimde yüklenecek, yeni dönemi kazanacaktır.

EKİM

Faaliyetin her adımında örgütlenmek!

Siyasal faaliyet kapasitesinde yeni düzey

Genel politik faaliyetimizin çapı büyüyor, etki alanımız genişliyor. Buna paralel olarak yeni güçlere ulaşıyor, yeni alanlara yayılıyor ve yeni mevziler yaratıyoruz. Siyasal faaliyetimizin en temel parçasını oluşturan sınıf eksenli politik kitle çalışmasında küçümsenmeyecek bir kapasite ortaya koyuyoruz. Bu alanda önemli deneyimler ediniyor, birikimimizi sürekli güçlendiriyoruz. Genel toplumsal hareketlilik, kitle eylemleri içinde sınıfın devrimci çizgisinin temsiliyetini gerçekleştirmeye çalışıyoruz. Henüz genel bir davranış çizgisine dönüştürebilmiş olmasak da, faaliyet yürüttüğümüz bazı alanlarda bağımsız eylem gücüne sahibiz. Ve elbette bunlar belli bir örgütsel temele dayanıyor.

Tüm bunları yerel seçimler ve bahar/l Mayıs sürecine yönelik siyasal faaliyetimiz üzerinden izlemek mümkün. Partimiz ardarda gelen bu iki gündemi pratikte belli bir başarıyla birbirine bağlayabildi. Seçim atmosferinin olanakları üzerinden yakalanan politik-örgütsel faaliyet düzeyi, güçler planında açığa çıkan enerji, kesintisiz olarak 1 Mayıs çalışmasına kanalize edilebildi.

Taktik politikanın gücü

Sınıfın dağınık ve örgütsüz olduğu, sınıf ve emekçi kitle hareketinin oldukça geri ve durgun seyrettiği böylesi bir dönemde sergilenen pratik, Partimiz payına önemi bir kazanımdır. Bu kazanımı yaratan enerji ve çabanın açığa çıkmasında Partimizin taktik-politik çizgisinin belirleyici bir rolü vardır.

Yerel seçimler tablosu orta yerde duruyor. Küçük-burjuvazinin değişik temsilcileri her zamanki gibi, sınıfsal konumlarının ve çizgilerinin doğal sonucu olarak, sağa-sola savrulmaktan kurtulamadılar. Genel seçimlerde boykot adına ataleti tercih edenler de dahil, bu kez belli başlı devrimci grup ve çevreler bir şekilde reformizmin, dolayısıyla düzenin yedeğine düşen bir sağ savrulma içindeydiler. Bağımsız çizgi izlediklerini iddia edenler de çoğu yerde açık ya da örtülü bir şekilde blok kuyrukçuluğu yaptılar. İşçi sınıfının bağımsız devrimci çizgisi yalnızca Partimizin taktik-politikasında, siyasal pratiğinde tam ve gerçek ifadesini buldu. Bunun saflarımızda ve ulaşabildiğimiz öncü kesimlerde yarattığı etki, seçim dönemini asgari bir başarıyla geride bırakmamızı sağladı. Reformist kampa karşı yürütülen ideolojik-politik mücadele ise taktik çizgimizin yarattığı etkiyi perçinleyen bir rol oynadı.

Seçim dönemi faaliyetinin kazanımlarının 1 Mayıs faaliyetine taşınabildiği, tüm yoldaşlarımızın dile getirdiği bir olgudur. Sınıf adına konuşup da kimsenin fabrikalara, işçi kitlelerine yönelmediği bir yerde, Partimizin 1 Mayıs'ı ve bu vesilesiyle güncel olarak öne çıkan sorunları önceki dönemlerle kıyaslanamaz ölçekte işçi kitlelerine taşıması, ajitasyon ve propagandasında sınıfı temel alma ısrarı ve kararlılığı, alan-bölünme tartışmalarındaki tutum ve pratiği, bunun başlıca göstergeleridir.

Pratik deneyim alanında yeni birikimler

Seçim ve 1 Mayıs süreçlerinde yakalanan faaliyet düzeyi, siyasal sınıf çalışması alanındaki başarı, aynı zamanda geçmiş deneyimlerin birikimine de dayanmaktadır. Kitle çalışması pratiğine adım atan, kitlelerle yüzyüze gelen her partili, pratik deneyim birikiminin önemi konusunda yeterince açık

bir bilinç taşımaktadır. Karşımıza ilk çıktıklarında zorlandığımız birçok sorun, görev, iş vb., artık birçok yoldaşımız için sıradanlaşmış sayılır. Burada sözkonusu olan sadece belli işlerde, belli sorunları çözmekte ustalaşmak da değildir. Yanısıra, karşılaşılan-karşılaşılabilecek olan her yeni duruma, her yeni soruna hazırlıklı olmaya, üstesinden gelmeye dair yöntemsel bakışın parti saflarında yaygınlaşmasıdır. Pratik sorunların çözümünde anahtar rolü oynayacak bu yöntemsel bakış, partimiz payına temel önemde bir kazanımdır. Önümüzde oldukça hareketli bir yaz dönemi uzanıyor. Bu dönemi kazanmak, mücadelenin hakkını verebilmek, seçim ve 1 Mayıs faaliyetlerinin derslerinden olabildiğince yararlanmaya, kapasiteyi daha ileri bir noktada üretmeye, yakalanan düzeyi kesin bir şekilde kalıcılaştırmaya bağlıdır.

Yaz döneminde öne çıkan en önemli gündem şüphesiz NATO'nun İstanbul toplantısıdır. Partimiz dönemi NATO Zirvesi vesilesiyle anti-emperyalist mücadele ekseninde bir kampanya ile karşılamış bulunmaktadır. Kazanımlarımızı pekiştirmek için önemli bir olanaktır bu. Sermaye iktidarının faşist baskı ve terörde gemi azıya alması ise bir engel değil, faaliyeti daha güçlü örgütlemenin, kazanımları sağlam temellere kavuşturmanın, militan kimliği yaymanın bir etkeni olacaktır. Gerek politik faaliyet kapasitesinde yakalanan düzey, gerekse kazanılan yeni güçler, öncelikli görev halkalarını doğru tespit etmek ve hayata geçirmek kaydıyla, gerçek anlamda kalıcılaştırılabilecektir.

Öncelikli görevlerden ne anlıyoruz?

Ekim'in 2003 Ocak tarihli başyazısında öncelikli görevlerimizin ilki, bunun üstesinden gelebilmenin ön koşullarına ve bu çerçevede birikimlerimize işaret edilerek, şöyle ifade edilmişti:

"Tüm çabalara rağmen henüz aşılamayan en temel zaaf noktası ise, hala da işçi sınıfı hareketiyle tarihi birleşmenin sağlanamamış olmasıdır. Bu kuşkusuz belirleyici önemde bir zayıflık noktasıdır. Parti, sınıfın öncü kesimlerini kazanmadan, örgütlenmesinde işçi sınıfı tabanına oturmadan ve mücadelesinde işçi sınıfı hareketi eksenine dayanmayı başaramadan gerçek bir sınıf partisi olamayacağı gibi, zorlu süreçler içinde ve büyük emekler pahasına elde ettiği bugünkü üstünlüklerini de uzun vadede koruyamaz."

Devamında, sınıfla devrimci temellerde birleşmede güncel mesafeler almanın, dolayısıyla partiyi güçlendirmenin, onu "çalışma ve mücadele ekseni, kitle tabanı, örgütsel zemin, kadro bileşimi vb. açılardan sınıfa dayalı bir güç haline getirmek" demek olduğu belirtilmektedir.

Sınıf içinde güç olmak, herşeyden önce, siyasal sınıf çalışmasını bir dizi somut hedefe ve hedeflenmiş birimlere yönelik, sistematik bir tarzda ve kesintisiz yürütmeyi gerektiriyor. Seçimler ve 1 Mayıs dönemi faaliyetlerimiz esasta belli başlı sanayi havzalarında, işçi ve emekçi semtlerinde yoğunlaştı. Örgütlü bir tarzda yüklendiğimiz bölgelerde süreç boyunca kullanılan araçlar, materyaller öncelikle işçi-emekçi kitlelere, fabrikalara ulaştırılmaya çalışıldı. Kitle toplantılarının, genel etkinliklerimizin katılımcılarını ağırlıklı olarak işçiler oluşturuyordu. Şimdi yerel örgütlerimiz, tüm parti birimlerimiz, faaliyetlerini, plan ve hedeflerini yeni düzey üzerinden ve yeni bir dönemin başlangıcında hedefli-sistematik-kesintisiz faaliyet ilkesinin tartısına vurma sorumluluğuyla yüzyüzedirler. Kazanımların heba edilmemesi buna bağlıdır.

Henüz yerine getirilmemiş öncelikli görevimiz, diğer ifadeyle hala da aşılamayan zayıflığımız, genel politik faaliyette genel gündemleri öncelikle ve ısrarla sınıfı temel alarak işlemeyi, fabrikalara, işçi kitlelerine gitmeyi dayatıyor. Bunun bir ayağı doğal olarak güçlerimizi sınıf-fabrika eksenli kitle çalışmasına yöneltmektir. Bir diğeri, çevremize toplanan işçilerle, özellikle son süreçte kazandığımız genç işçilerle daha örgütlü, daha sistemli, daha yakından ilgilenmektir vb.

Faaliyetin her adımında örgütlenmek

Partiyi güçlendirme çağrısıyla noktalanan başyazıda öncelikli görevlerden ikincisi ise, "temel önemde sorunlardan ve dolayısıyla en önemli görevlerden bir öteki"si vurgusuyla, örgütsel yapıyı güçlendirmek olarak ifade edilmektedir. Bunun güncel planda öne çıkan boyutu olarak da kadrolaşma sorunu üzerinde durulmaktadır. Bu görevin hiçbir şekilde sınıfa karşı sorumluluklardan, bu bağlamda sınıfla devrimci temellerde birleşme çabasından bağımsız ele alınamayacağı, komünistlerin siyasal sahneye çıktıkları ilk yıllardan beri temel bir perspektifidir. Nitekim toplamda Parti güçlerinin Partiyi güçlendirme çağrısına verdikleri yanıt da, siyasal sınıf çalışmasındaki kapasiteyi, tempoyu, düzeyi arttırmak oldu. Bu, bu temel önemde temel perspektifimizin ne ölçüde içselleştirildiğinin somut bir göstergesidir.

Fakat gene sözkonusu faaliyet dönemlerinin deneyimleri incelendiğinde görülecektir ki, Partinin örgütlenme politikasıyla ilgili çizgisinin diğer yanı, saflarımızda hakettiği önemle gözetilememektedir. Üstelik bu, tüm partiyi bağlayacak tarzda öncelikli bir görev olarak ortaya konulduğu halde, böyledir. "Oysa" diyor Lenin, Sverdlov'un anısına yaptığı konuşmada, *"proletarya kitlelerinin örgütlenmesi, emekçi halkın örgütlenmesi, geçmişte de, bugün de bu devrimin çok daha derin ve sürekli bir özelliği ve onun zaferlerinin koşuludur. Devrimin en iyi itici gücünü, devrimin zaferlerinin en derin kaynağını oluşturan, işte milyonlarca emekçinin bu örgütlenmesidir. Ve işte, mücadele içinde, devrimimizin daha önceki devrimlerde hiç rastlanmamış olan somut özelliğini, yani kitlelerin örgütlenmesini en iyi bir biçimde cisimleştiren önderleri, proletarya devriminin bu özelliği yaratmıştır."*

İşçileri mi kazanmak istiyoruz; seçim gibi, 1 Mayıs gibi, NATO Zirvesi gibi toplumda siyasal ilginin arttığı dönemlerde ulaştığımız, kendiliğinden gelip afiş, bildiri çalışmasına katılan veya istediğimizde yardım eden, etkinliklerimize katılmakla kalmayıp çevresini getirmeye çalışan yeni güçlere, sadece iş yaptırmakla, sadece "şu afişi asalım" demekle kalmamalıyız. Onları çalışma, eğitim, organizasyon gruplarında, genel veya daha özel komitelerde, birimlerde örgütlemeliyiz. Taktik politikamızı birlikte tartışmalı, faaliyetle ilgili planları birlikte yapmalıyız.

Örgütü güçlendirmek, kadrolaşmak mı istiyoruz; kendimizi her adımda örgütlemeliyiz. Devrimci disiplinden, örgütsel devrimci iç yaşamdan, kolektivizmden, örgütsel ilke ve değerlerimizden, stratejik önceliklerimizden taviz vermemeliyiz. Her deneyimi, her birikimi eğitime dönüştürmeye, sorumluluk bilincini ve inisiyatifi geliştirmeye bakmalıyız. Kendini örgütleyemeyenin kitleleri örgütleyemeyeceğini unutmamalıyız.

Halihazırda birçok üstünlük alanımız var. Bunlar üzerinden elde ettiğimiz kazanımları yukarda vurguladık. Ne var ki örgütlenme ayağı zayıf kalan, ajitasyon-propaganda alanında ortaya konulan büyük emekleri her adımda örgütlenmeye bağlayamayan, üstten alta-alttan üste doğru sürekli bir örgütsel gelişme ve güçlenmeye tekabül edemeyen bir genel politik faaliyet, hedeflerimize ulaşmamızı sağlamaya yetmeyecektir. O halde, bugünkü üstünlük ve kazanımlarımıza yaslanarak kitleleri örgütlemek, örgütsel alanda güçlenmek, yaz dönemi faaliyetimizin başarısının ölçütü olmalıdır.

İki 1 Mayıs üzerine...

İmkanlar, tehlikeler ve görevler

Deniz Yılmaz

Türkiye'de 2004 1 Mayısı'na İstanbul'daki iki ayrı kutlama ve bu ayrılık üzerinden yapılan tartışmalar damgasını vurdu. Sınıf hareketi karşısındaki konumları kuyrukçuluk ve kendiliğindencilik olan liberal reformistlerin teknik bir alan seçimi gibi göstermeye çalışarak, Saraçhane üzerinden ortaya çıkan iradeyi "bölücülük"le suçladığı bu tartışmalar ne yersizdir ve ne de 1 Mayıs gündemiyle sınırlı tutulabilir. Esasında sınıf ve emekçi hareketinin sorunlarına ve dinamiklerine ayna tutan, yanısıra politik planda yaşanan, giderek netleşen ve kaçınılmaz hale gelen bir saflaşmanın çarpıcı bir ifadesidir.

1 Mayıs tartışmaları ve bu tartışmalar üzerinden siyasal ve sendikal planda alınan tutumlar, sınıf hareketinin ihtiyaçları üzerinden değerlendirilmelidir. Ancak böyle yapılabilirse, 1 Mayıs vesilesiyle ortaya çıkan tablo ve sonuçlardan devrim lehine yararlanmak mümkün olacaktır. Aksi halde, liberal reformistlerin Saraçhane'de ortaya çıkan durumun yarattığı etkileri boşa çıkarmak için sürdürdüğü çabayı etkisizleştirmek mümkün olamayacağı gibi, tersinden Saraçhane'nin önemini ve etkilerini sınıf ve emekçi hareketinin ihtiyaçlarını devrimci temelde karşılama bakışından ve kaygısından uzak küçük-burjuva devrimci akımların sığ alanından çıkarmak da mümkün olamayacaktır.

EMEP tarafından temsil edilen kuyrukçu liberalizme karşı mücadele, sınıf hareketi içerisinde tuttuğu yer ve yönelimleri dikkate alındığında özellikle önem taşımaktadır. Çünkü EMEP, 1 Mayıs'ta sınıf hareketinin ileri kesimleri şahsında ortaya çıkan ve Saraçhane'de ifadesini bulan ileri iradi duruşun karşısında, sendikal planda Türk-İş yönetimi tarafından temsil edilen sınıf hareketini mevcut geriliği üzerinden dizginleme çizgisinin açık destekçisi haline gelmiştir. Dolayısıyla işçi sınıfı hareketini devrimci temelde geliştirme hedefli her siyasal çaba, Türk-İş bürokratlarıyla olduğu kadar, bu reformist çizgiyle hesaplaşmayı da içermek zorundadır.

Küçük-burjuva devrimci akımların siyasal iddialarını büyük ölçüde yitirmiş olmalarının sonucu olarak Çağlayan Meydanı'ndaki kutlamalara katılan kesimlerini bir yana bırakarak, Saraçhane'deki kutlamalara katılanlar için şunları söyleyebiliriz. Bu grupların devrimci iddialarını sürdürüyor olmaları ve 1 Mayıs'tan önemli bir moral güçle çıkmaları, devrimci hareket hanesine yazılması gereken bir kazanımdır. Ancak bu kazanımı abartmamak ve sınırlarını ortaya koymak zorundayız. Devrimci hareketin bu bölümü 1 Mayıs'tan aldığı güçle uzun süredir yaşadığı moral ve iddia erozyonunu ancak kısa bir süre için erteleyebilecektir. Zira sorun yapısaldır. Bu akımlar toplum çapında bağımsız bir siyasal odak ve taraf olma imkanlarını tümüyle yitirmişlerdir. Alana taşıdıkları güçlerin niceliği ve niteliği ne olursa olsun, sınıf ve emekçi hareketi karşısında politik planda marjinal ve kayıtsız durumdadırlar. İşçi ve emekçi hareketiyle ilişkileri, olduğu kadarıyla, sendikal bürokrasiyle politik süreçler üzerinden tepeden kurulmuş ilkesiz birliktelikler biçimindedir. Ya da özellikle DİSK ve KESK'in iç süreçlerinde defalarca yaşandığı üzere, alt yönetimlerin paylaşımı üzerinden, bu konfederasyonlara hakim anlayışlarla kurulmuş ilkesiz ittifaklar üzerinden gelişmektedir. Gizli kapaklı yapılan ve siyasal planda sahiplenilemeyen bu oportünist davranış tarzı, devrimci-demokrat hareketteki yapısal reformist eğilimin, sınıf ve kitle hareketinin bunu besleyen mevcut durumunun ve bu akımların geleneksel tabanlarındaki çözülmenin bir sonucudur. Kuşkusuz 1 Mayıs'ta KESK ve DİSK yönetimlerinin

aldıkları tutum, bu zayıflığı ayrıca güçlendirecektir.

Dolayısıyla KESK ve DİSK yöneticilerinin 1 Mayıs'ta aldıkları tutumun, Saraçhane çıkışının anlam ve sınırlarının doğru biçimde ele alınması büyük önem taşıyor. Bunu yapmak, sadece devrimci-demokrat akımların reformist eğilimliyle mücadele açısından değil, yanısıra sınıf ve emekçi hareketini devrimcileştirme görev ve sorumluluğunun bir gereğidir. Çünkü DİSK ve KESK yönetimleri 1 Mayıs tablosunda ortaya çıkan kazanımları, tabanlarında kendilerine yönelik tepkiyi yumuşatmak ve hesaplaşma temelinde ortaya çıkan dinamikleri kontrol altına almak için kullanacaklardır. DİSK ve KESK yöneticilerinin 1 Mayıs üzerinden ortaya koydukları tutumda, örgütlü taban dinamiklerinin sınırlı, iç hesapların ise baskın bir rol oynadığı düşünülürse, bu hesabın karşılıksız olmadığı anlaşılacaktır. Özellikle devrimci güçlerin etkisizleştirilmeleri ve hala cepheden muhalif bir konumda duruyorlarsa yalıtılmaları daha bir kolaylaşacaktır.

Bununla birlikte, Saraçhane çıkışının anlamını ve önemini karartıyor değiliz. 1 Mayıs üzerinden ortaya çıkan tutum farklılığı ve iki 1 Mayıs tablosu üzerinden kuyrukçuluk, yasalcılık ve icazetçiliğe karşı Saraçhane'de ortaya konulan irade, sınıf hareketi ve devrimci hareket açısından büyük bir politik anlam ve öneme sahiptir. Yasalcılık-icazetçilik ve barışçıl mücadele biçimlerine indirgenmiş bir sendikacılık ve mücadele anlayışı, sınıf hareketinin en temel sorunlarından biridir. Bu bakımdan Saraçhane eylemi, icazetçiliğe-yasalcılığa vurulmuş bir darbedir. Ancak bu ileri çıkış ve inisiyatifin, Çağlayan'daki irade ile esasta aynı konumda duran politik-sendikal çizginin gerici iç hesaplara dayalı bir manevrası olduğunu bilince çıkarmak gerekiyor. Bu bakımdan Saraçhane çıkışı, imkan ve kazanımlarının yanında, uzun vadede tehlikeler de içermektedir. Bu yanını görmek ve gerekli politik sonuçlar çıkarmak, siyasal ve sendikal planda Saraçhane'nin kazanımlarını geliştirmek ve sınıf kitlelerine yaymak için de büyük bir önem taşımaktadır.

Diğer taraftan, Saraçhane çıkışını geniş sınıf ve emekçi kitlelerine maletmek, gerçek ve kalıcı kazanıma dönüştürmek, 1 Mayıs'ın aynasından sınıf ve emekçi hareketinin durumunu yakın dönem üzerinden doğru biçimde değerlendirebilmekten geçmektedir. Her iki 1 Mayıs alanına da bakıldığında, işçi ve emekçilerin 1 Mayıs'a katılımları sınırlıdır. Ne Türk-İş'in ve aynı çizgide buluşan reformistlerin iddia ettikleri gibi "yasal meşruluk" işçi ve emekçileri Çağlayan'a taşımaya yeterli olmuştur, ne de DİSK ve KESK'in fiili çıkışları nispeten politik düzeyleri gelişkin işçi ve emekçiler dışında etki yaratabilmiştir.

Çağlayan'a çıkan işçiler, mücadele dinamikleri güçlü sınıf kesimlerinin, sendika bürokrasisinin Saraçhane'yi zorlamasının ürünü olarak, alana sembolik bir katılımın ifadesidir. Saraçhane'deki işçi-emekçi katılımı daha çok politik olarak ileri ve öncü güçlerle sınırlı kalmıştır. Zira, sendikacılık anlayışı bakımından DİSK ve KESK'in Türk-İş'ten esasa ilişkin bir farkı bulunmamaktadır. Bu konfederasyonlara hakim anlayışların yasalcı-icazetçi, sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına sırtını dönen tutumları işçi ve emekçiler nezdinde büyük bir güvensizlik nedenidir. Öyle ki, sendikaların altı hızla boşalmış, işçi ve emekçiler saldırıların yoğunluğu karşısında çaresizliğe kapılarak mücadeleden-sendikalardan beklentilerini büyük ölçüde yitirmişlerdir.

Dağınıklık, çaresizlik ve beklentisizlik, bugün işçi ve emekçi hareketinin durumunu karakterize etmektedir. Böyle bir tabloda DİSK ve KESK'in 1 Mayıs şahsında gösterdikleri "ileri çıkış" da ancak, sınıf ve emekçi hareketinin politik ve herşeye rağmen mücadele inancını koruyan sınırlı kesimlerden yanıt bulabilmektedir.

Sınıf ve emekçi hareketini mevcut durumdan çıkarmanın yolu, sendikal bürokrasi ve icazetçi-yasalcı mücadele çizgisiyle hesaplaşmaya, mücadeleye ve sendikalara güveni artırmayı hedefleyen "sınıfa karşı sınıf" duruşundan temellenen fiili-meşru mücadele yolunu açmaya, devrimci sınıf çizgisinin pratikte geliştirmeye bağlıdır. Devrimci sınıf çizgisi, Saraçhane'deki fiili-meşru mücadele yolunu

savunup geliştirir ve tüm bu çabasını devrimci bir mücadele programına bağlı kılar. Devrimci sınıf çizgisine bağlı olarak yürütülecek siyasal-sendikal faaliyetin zemini fabrikalar ve işyerleridir. Bu zeminde işçi ve emekçi hareketinin parçalanmışlığına son vermek, mücadeleyi ve örgütlülüğü geliştirmek için tüm güçler seferber edilir. Sınıfın ve emekçilerin birliği, devrimci mücadele programına bağlı olarak fiili-meşru mücadele zemininde bir anlam taşır. Bu temel hedeflere bağlanmayan "sınıfın birliği" kaygısı, işçi-emekçi hareketinin parçalı yapısı, dağınıklığı ve geriliği koşullarında reformist bir aldatmacadan öteye geçemez.

1 Mayıs özgülünde somutlarsak, liberal reformistlerin işçi ve emekçi hareketinin birliğinin Çağlayan'da sağlanacağı iddiası, işçi ve emekçi hareketinin mevcut geri ve parçalı durumu dikkate alındığında, bu durumu kalıcılaştırmak dışında bir anlam taşımamaktadır. İşçi ve emekçi hareketinin içinde bulunduğu geri ve dağınık tablonun aşılması ancak, fiili-meşru mücadele yolundan, yani Saraçhane'de olduğu gibi ileri ve fiili bir iradi duruş ve bu duruşun devrimci bir mücadele programına bağlanıp süreklileştirilmesiyle mümkün olacaktır.

Sonuç olarak, 1 Mayıs'ta alanlar temelinde yaşanan bölünme, bugünkü koşullar ve sınıf hareketinin ihtiyaçları dikkate alındığında, ileriye dönük bir kazanımdır. Ancak, Saraçhane'de gerçekleşen yalnızca bir ilk iradi çıkıştır. Önemli olan, Saraçhane'nin barındırdığı tehlikelerin bilincinde olarak liberal-icazetçi "çağdaş sendikacılık" çizgisine karşı mücadelenin görevlerini aksatmamamak, Saraçhane'nin politik moral imkanlarından da yararlanarak, tabandan işçi ve emekçilerin mücadele birliğini sağlamak hedefiyle hareket etmektir. İşçi ve emekçi hareketinin fiili-meşru temelde mücadele birliğini sağlamaya odaklanmış bir devrimci faaliyet, güç ve eylem birliklerinin merkezine de bu temel devrimci görevi oturtmayı esas alacaktır.

Kitle etkinlikleri...

(Baştarafı s.15'de)

bırakır. Bu etki bırakılmışsa etkinlik asıl amacına ulaşmış demektir.

Programının diğer parçaları ise bu etkiyi perçinleme işlevine sahiptir. Bu sorunun aşılacağı yer ise bizzat sınıf çalışmasının kendisidir. Kitlelerle dolaysız etkileşim halinde olan, sınıf çalışmasında görev alan yoldaşlarımız içerisinde yeteneklerine göre en uygun olanları profesyonel ajitatörler olarak yetiştirilmelidir. Fabrika önlerinde, servislerde, kitle eylemlerinde, etkinliklerde, kahvehanelerde, barikatlarda, kısacası gerektiği her alanda inisiyatif alabilen, militan ajitatörler sınıf çalışması için yakıcı bir ihtiyaçtır.

İşçiler somut pratiğimize bakarak, kendi öz deneyimleriyle iddiamızın, politikalarımızın doğruluğunu, bunun hakkını verip veremeyeceğimiz ölçeceklerdir. Düzenlediği bir etkinlikte, dağınıklık, disiplinsizlik ve örgütsüzlük örneği sergileyenlerin tepeden tırnağa örgütlü devlet aygıtını yıkmak için yaptığı çağrı işçiler tarafından karşılık bulmaz. Basit teknik organizasyonları yerine getiremeyenlerin devrim gibi koca bir organizasyonu gerçekleştirme iddiası şüphe uyandırır ve ciddiye alınmaz. Benzer şeyler daha da uzatılabilir, ancak bu kadarı anlaşılması için yeterlidir.

Bize küçük ayrıntılar olarak görünen ve çok da önemsenmeyen bu tür zayıflıklar aslında son derece önemlidir ve dışımızda fazlasıyla önemsenir. Bugün sınıfı partiye kazanmanın yolu öncelikle sınıfın güvenini kazanmaktan geçmektedir. Düzenlediğimiz etkinlikler üzerinden de işçi ve emekçilerin bizi sınadıkları unutulmamalıdır. Partimiz buradan işçi ve emekçilere güven ve umut vermeli, onların saygısını ve güvenini ve bunların ürünü olan bilinçli desteklerini kazanmalıdır.

Tüm yoldaşların etkinlikleri bu bakışla değerlendirmesi, sonuçlar çıkarması ve ileriye dönük hazırlıklar yapması bir ihtiyaçtır.

Kitle etkinlikleri üzerine

E. Cem

"İşçi sınıfının partiye güveni, ne bir çırpıda ne de işçi sınıfına karşı zor kullanılarak kazanılır; tersine, partinin yığınlar arasında uzun süren çalışmasıyla, doğru bir parti siyasetiyle ve yığınları kendi öz deneyimleriyle bu siyasetin doğruluğuna inandırabilme yeteneğiyle kazanılır." (*Leninizm'in İlkeleri*, J. Stalin)

Bu yazının sınırları içerisinde seçim ve 1 Mayıs gibi birbirini takip eden özel bir yoğunlaşma döneminde gerçekleştirdiğimiz kitle etkinliklerini değerlendireceğiz. Sınıf ve kitle çalışmamızın bir nevi aynası olan bu etkinlikleri değerlendirmeye geçmeden önce, Partinin işçi sınıfının güvenini kazanması (biz bunu sınıfı partiye kazanma diye de okuyabiliriz) üzerine büyük sosyalist Ekim Devrimi'nin önderlerinden Stalin yaptığı bu tespiti hatırlatmakta fayda var.

Stalin partinin sınıfın güvenini kazanabilmesini üç şarta bağlıyor. Birincisi yığınlar arasında uzun süre çalışmak, ikincisi doğru bir parti siyaseti ve üçüncüsü yığınları kendi öz deneyimleriyle bu siyasetin doğruluğuna inandırabilme yeteneği. Bu çerçevede kendi pratiğimize baktığımızda, partimizin ilk iki gerekliliği asgari ölçülerde sağladığı söylenebilir. Partimiz kuruluşundan bu yana sınıf çalışmasını temel çalışma alanı olarak belirlemiştir. Sınırlılıkları olmakla birlikte gücü ölçeğinde sınıf çalışmasında belli bir istikrar sağlamıştır. Teori ve politika alanındaki üstünlüğümüzün ise her dönem vurgulanageldiği ve yaygın bir kabul gördüğü açıktır. Ancak işçi ve emekçileri kendi öz deneyimleriyle bu siyasetin doğruluğuna inandırabilme yeteneğimiz için ise aynı şeyleri söylemek henüz mümkün değildir.

İster fabrika içerisindeki bir işçi olsun ister genel anlamda sınıfın kendisi olsun, işçiler, kendi öz deneyimleriyle pratikte sizi sınar ve buradan çıkan sonuç üzerinden güven ya da güvensizlik beslerler. Önemli olan somutta sergilediğiniz duruştur. Eylemlere katılımınız, propaganda faaliyetleriniz, kadrolarınızın kimliği, düzenlediğiniz etkinlikler vb. somut olgular işçilerde size dönük bir yargı uyandırır. Eğer bu cephede bir zayıflık varsa, sınıf içerisinde ne kadar uzun süre çalışırsanız çalışınız, ideolojik-teorik düzeyiniz ne kadar yetkin olursa olsun, bunu ete-kemiğe büründüremez, güce dönüştüremezsiniz.

Pratiğimizden öğreniyoruz, öğreneceğiz!

Son dönemde düzenlenen kitle etkinlikleri birçok cepheden geçmiş pratiklerimizi aşmaktadır. Bu durum, pratiğimizin değerlendirmeye tabi kılındığını ve yalnız değerlendirilmekle kalmayıp yine pratikte aşıldığını gösteren olumlu bir gelişmedir. Ancak bu bir süreçtir ve devam etmektedir. Önümüzdeki görev, son deneyimlerdeki kimi zayıflıkları değerlendirmek ve aşmaktır.

Etkinliklere kattığımız emekçiler önceden hazırlanmalıdır:

Davet ettiğimiz insanlara düzenlenen etkinliğin amacı ve içeriği önceden anlatılmalı, bu konuda bilgilendirilmelidirler. Bu bir gece ise yalnızca müzik dinlemek için, bir piknik ise sadece kıra çıkmak için düzenlenmediğini katılacak insanlar bilmelidir. Aksi halde, insanlara gerekli mesaj verilemediği gibi, sıkılıp dağılmalarının önüne de geçilemez. Çünkü katılan kişi müzik dinlemek, kırda gezmek düşüncesiyle gelmiştir. Bunları elbette yapacaktır, ancak etkinliğin bundan ibaret olmadığını da bilmelidir. Devrimci demokrat akımların kitlesel olması adına ve bu nedenle insanları sıkmamak bakışıyla bu tür etkinliklerin içeriğini boşalttıkları, bir konser veya eğlenceye çevirdikleri yerde, buna özel bir hassasiyet gösterilmelidir.

Görev ve sorumluluk vermeliyiz:

Yapılan etkinlikler büyük oranda kendi örgütlü güçlerimizin emeğinin ürünüdür.

Etkinliğin her aşamasında yoldaşlarımız görev almaktadır. Oysa çağrı yaptığımız emekçileri, etkinliğin amacı ve programın içeriği konusunda bilgilendirmenin dışında, onun bir parçası yapmalıyız. Etkinliğin ön hazırlığında ve etkinlik süresince ilişkilerimize görev vermek, serbest kürsüye katılım, kürsüye çağrı ve mesajlar hazırlamak vb. bu açıdan değerlendirilmelidir. Emek verilen bir değerin daha ileriden sahiplenildiği, ortak çalışmanın insanları birbirine daha fazla yakınlaştırdığı unutulmamalıdır.

Dar ilişkiler aşılmalıdır:

Etkinlikler farklı bölgelerden yoldaşları görüştürmek için düzenlenmiyor, ahbap-çavuş ilişkilerinin sergileneceği alanlar ise hiç değildir. Bu nedenle yoldaşlar kendi aralarındaki dar ilişkileri bir kenara bırakmalı, ilgilerini katılan yeni insanlara vermelidirler. Etkinliklerin bir amaç için düzenlendiği unutulmamalı, bu süre içerisinde her saniye bunun için en iyi şekilde değerlendirilmeli, buna gölge düşürülmemelidir.

Gevşekliğe yer verilmemeli, tam bir disiplin sağlanmalıdır:

Yıllardır benzer etkinliklere katılmalarının ürünü olsa gerek, kimi yoldaşlar programı izlememekte, başka şeylerle meşgul olmakta ve başkalarının da ilgisini dağıtmaktadırlar. Kitlenin ilgisini programa çekmekte zaman zaman yaşanan sıkıntı öncelikle kendi güçlerimizin ilgisizliğinin ve dağınıklığının ürünüdür. Sergilenen program bizim için bildik şeyler olabilir; ancak götürdüğümüz insanlar üzerinde nasıl bir etki bırakıyor, ne oranda başarılı oluyor, eksiklikleri neler, serbest kürsüde söz alan işçiler ne diyor, nasıl bir ruh hali içindeler, nasıl bir etkilenme söz konusu, bilinç düzeyleri olaylara, bakışları nedir? vb... Bütün bunları dikkatle incelemek, gözlemler yapmak sorumluluğunu her yoldaş kendinde görmelidir. Harcanan emeğin sonuçlarını umursamayan bir devrimci herşeyden önce kendisinin ve yoldaşlarının emeğine saygısızlık etmiş olur.

Teknik organizasyonda yetkinleşmeliyiz:

Yıllardır bir dizi etkinlik düzenlemekteyiz, ancak hala teknik organizasyonda sıkıntılar yaşamaktayız. Bu yılın pratiği geçmiş yıllara göre olumlu olmakla birlikte istenilen düzeyden henüz uzaktır. Ses düzeni, çay, yemek, sergilenen faaliyetler için gerekli giysi ve araç-gereç, kısacası toplamda programın organize edilmesi noktasında asgari bir teknik donanıma ve yeterliliğe sahip olmalıyız. Halk oyunları, şiir, müzik dinletisi, tiyatro gibi çalışmalarda yetkinleşmeliyiz. Pprogram akışı içinde bu çalışmalar birbirini bütünler bir tarzda sunulmalıdır.

Sarsıcı bir ajitasyon ise en büyük eksikliğimiz. Teknik donanım, zengin bir program, geniş bir katılım sağlamak noktasında istenilen düzey henüz tam anlamıyla yakalanamamış olsa da, süreç içerisinde belli bir ilerleme katettiğimiz açıktır. Ancak en can alıcı sorun olan çarpıcı ve etkili bir ajitasyon sorununda hissedilir bir ilerlemeden bahsetmek mümkün değildir. Bu zayıflık sınıf çalışmasında yaşanan zayıflığın etkinliklere yansımasının bir ürünüdür. Sınıf çalışmasında propaganda-ajitasyon faaliyetimiz genel bir seslenmenin ötesine ancak yeni yeni geçebildiği içindir ki, düzenlediğimiz etkinliklerde de kuru konuşmaların ötesine geçmeyi henüz yeterince başaramıyoruz.

Kendi düzenlediğimiz bir etkinlikte, son derece elverişli ve rahat bir ortamda, büyük oranda sempatizanlarımızdan oluşan bir kitle önünde derdimizi anlatamıyorsak nerede anlatacağız? Bu sorun, görev alan şu veya bu yoldaşın sorunu değil, sınıf çalışmasındaki tüm yoldaşların ve kolektiflerin sorunudur. Saatler süren bir etkinliğin asıl derdimizi anlatacağımız 15-20 dakikalık bölümünü en verimli tarzda değerlendirmeliyiz. Bu açıdan önden hazırlanan ve kürsüden okunan bir metin veya ezbere bir konuşma son derece işlevsiz kalmaktadır. İfademizi, vurgularımızı kitlenin ruh halini, düzeyini gözeterek seçmeli, söyleyeceklerimizin bıraktığı etki üzerinden konuşmanın devamını oluşturmalıyız. Rahat ve canlı bir ifade, vücut dilinin etkin kullanımı, günlük yaşam dilinden özenle seçilen anlaşılır kelimelerle yapılan inanç ve güven dolu kısa bir konuşma, hedef kitlede sarsıcı bir etki

(Devamı s.13'de)

Emperyalistler savaş, işgal ve saldırıları tırmandırmak için 28 Haziran'da İstanbul'da toplanıyorlar... Halkların direnişine güçlü bir sınıf desteği örgütlemek için topyekûn bir seferberlik!

Yaz dönemi çalışmasının çok yönlü gündemleri

İki kampanyanın ardından yaz döneminin en temel siyasal gündemi olan NATO Zirvesi'ni karşılamaya hazırlanıyoruz. Emperyalist barbarların gemi azıya aldığı bir dönemde yapılan bu zirvenin taşıdığı olağanüstü önemi ayrıca belirtmeye gerek yok. Tüm dünyanın gözü bu zirve ve zirvenin yapılacağı Türkiye üzerindedir. Başta ABD olmak üzere, emperyalistler haydutlar ve işbirlikçi sermaye iktidarı bu zirveye çok büyük bir önem atfediyor. ABD, saplandığı Irak bataklığından kurtulmak için NATO'yu ve NATO'nun olanaklarını devreye sokmaya ve Büyük Ortadoğu Projesi'ni hayata geçirmenin askeri zeminini düzlemeye çalışacak. Sermaye iktidarı ise üç-beş milyar dolar daha koparmak uğruna NATO şemsiyesi altında işgal kuvvetlerinin hizmetinde kendine bir yer arayacak.

Yalnızca onlar değil, tüm dünyada işçi ve emekçiler de bu zirveye hazırlanıyorlar. Emperyalist savaş karşıtı güçler zirvede ne tür kararların alınacağını beklemeden şimdiden seferber olmuş bulunuyorlar.

Emperyalist haydutların bir dizi yeni karar alacağı bu zirve vesileyle emperyalist savaşa ve saldırganlığa karşı biriken tepkileri örgütlemek, direnen halklarla dayanışmayı yükseltmek, NATO Zirvesi ve yaz dönemiyle de sınırlı olmayan, önümüzdeki dönemin en temel gündemi ve en yakıcı görevidir. Bu açıdan ortaya konulacak tepkiler, aynı zamanda çürüyen kapitalizme karşı tüm dünyada yürütülen sınıf mücadelesi için de önem taşıyor. Belirtmeye gerek yok ki, zirvenin İstanbul'da yapılacak olması, Türkiye'li işçi ve emekçilere, onun ileri ve öncü güçlerine, devrimcilere ve komünistlere çok daha ilerden görev ve sorumluluklar yüklüyor.

Fakat gündem ve görevler yalnızca haydutların NATO Zirvesi'ne hak ettikleri yanıtı vermekle de sınırlı değil. Bu aynı dönemde, sınıf cephesinden birbiriyle bağlantısı içinde ele alınması gereken üç konu daha var. Birincisi, 6 Haziran'da yapılacak olan DİSK Genel Kurul'u, ikincisi, 15-16 Haziran işçi eylemlerinin yıldönümü ve üçüncüsü, asgari ücret için yapılacak ikinci altı ay zamlarıdır. Cezaevlerinde tek tip elbise uygulamalarına dönük saldırı hazırlıkları ve baskılar da bir diğer temel ve yakıcı gündemdir. Hepsi bir arada, yaz dönemi çalışmamızın ne kadar yoğun olduğunu göstermektedir.

Kuşkusuz ki bu gündemler birbirlerinden bağımsız değil. Gerek NATO Zirvesi, gerekse sınıf çalışmasının olağan gündemlerini bir bütün olarak ele almak ve bir kampanya şeklinde örgütlemek durumundayız. Siyasal perspektif planında aralarındaki ilişkiyi kurmak, bunu propaganda düzeyinde ortaya koymak işin bir yanı. Elbette, bunu yapacağız. Fakat asıl güçlük alanı, bizi zorlayacak olan asıl mesele, birbirleriyle ilişki halindeki bu siyasal gündemlerin pratik ve somut bir takım biçimler altında ortak bir kampanyaya bağlanması ve dahası, etkili ve

başarılı bir tarzda işlenmesidir. Bir başka ifadeyle, kampanyanın temel siyasal propaganda hattının, örgütsel karşılıklarıyla beraber somut mücadele ve eylem biçimlerine bağlanması ve bu alandaki yaratıcılıktır. Öncekilerden, geçmişteki yaz kampanyalarından farklı, daha komplike ve daha çetin bir kampanyayla karşı karşıya olmamız, göstereceğimiz atılganlık, inisiyatif ve yaratıcılığa daha büyük bir rol biçmektedir. Bizi bekleyen topyekun bir seferberliktir. Bizi bekleyen çok yönlü, eylemli ve çatışmalı bir yaz dönemidir. Parti ve partili güçler, bu çatışmaya örgütsel ve siyasal olarak hazırlanmak, sınıf çalışmasının görev ve sorumluluklarını yerine getirerek işçi ve emekçi kitleleri hazırlamak göreviyle karşı karşıyadır. Bu sürecin sorumluluklarını omuzlamak, sınıfsal bir görev olduğu kadar, direnen halklara borcumuzdur da.

Yaz dönemi kampanyasının siyasal çerçevesi

Partimizin önümüzdeki dönem boyunca temel gündemlerinden biri, tüm güç ve olanaklarını kullanarak emperyalist savaş ve işgal karşısında direnen halklarla dayanışmayı yükseltmektir. Bu görev, öncelikle işgal ve saldırıların maşası olarak devreye sokulan işbirlikçi sermaye devletine karşı mücadeleyi yükseltmek, işçi ve emekçileri bu mücadeleye kazanmak demektir. Parti, bu temel çabaya paralel olarak, dayanışmanın ve verilecek her türlü desteğin bu kadar yakıcı bir ihtiyaç haline geldiği bir evrede, güncel ve somut planda da güç ve olanaklarını bu görev için seferber edecektir. Bunun bir adımı olarak yaz dönemi boyunca kampanya örgütleyeceğiz. Yaz dönemi kampanyamız, "Emperyalist barbarlığa, kapitalist sömürü ve saldırılara karşı mücadele!" temel başlığı ve "İşçilerin birliği halkların kardeşliği!" şiarı altında örgütlenecektir. Bu süre boyunca gündemdeki diğer konular, kampanyanın bu temel eksenine bağlı olarak, "işçilerin birliği" vurgusuyla beraber işlenecektir. Doğal olarak kampanyamız NATO ve NATO Zirvesi gündemi ve Haziran ayı ile sınırlı olmayacak, zirve sonrasında "direnen halklarla dayanışma"yı öne çıkaran bir tarzda, farklı biçim ve etkinlikler altında sürdürülecektir.

Elbette NATO Zirvesi, yürütülecek kampanyanın da, bu dönemin de en kritik halkasını oluşturmaktadır. Bu süreci güçlü ve militan eylemlerle taçlandırmak, bu eylemlere güçlü katılım sağlamak temel önceliklerimizden biridir. Fakat, kampanyamız yalnızca zaman ve biçim olarak değil, içerik olarak da NATO'ya ve NATO zirvesine karşı eylemlere indirgenemez. Zira emperyalizme karşı mücadele onun kapitalist sınıf temelinden bağımsız olmadığı gibi, yalnızca onun barbarlık ölçülerine varan açık saldırgan tutumlarına (savaş, işgal vb.) ve askeri örgütlenmelerine (NATO, AB ordusu, kontr-gerilla örgütleri vb.) karşı mücadeleyle de sınırlanamaz. Gericilik ve saldırganlık emperyalizmin özüdür ve bu öz kendisini her alanda ve sayısız biçimlerde ortaya koymaktadır. Emperyalizmi gerici kılan olgu, bir toplumsal sistem olarak çürüyen kapitalizmi temsil etmesi, üretici güçlerin gelişmesinin önünde temel bir engele dönüşmesidir. "Emperyalizm çürüyen ve asalak kapitalizmdir. Emperyalist tekeller, azami kârın gerektirdiği her durumda teknik gelişmeyi sınırlayarak ya da yıkıcı alanlarda kullanarak, üretici güçlerin özgürce gelişmesini engellerler. Emperyalizm bir şiddet ve gericilik eğilimidir; çağdaş dünyadaki her türlü gericiliğin temel dayanağıdır." (TKİP, Programı) Emperyalizm "kapitalizmin temel eğilimlerinin ve gelişme yasalarının doğrudan bir ürünü"dür, dolayısıyla ona karşı mücadele, üzerinde yükseldiği sınıfsal temeli, buna dayalı burjuva iktidarı hedef alan bir mücadeleden bağımsız ele alınamaz. Emperyalizme karşı mücadele, özü itibarıyla kapitalizme-burjuva sınıf iktidarına karşı topyekun bir mücadeledir (siyasi, askeri, iktisadi, kültürel) ve bu mücadele, ancak işçi sınıfının öncülüğündeki bir proleter devrimle başarıya ulaşabilir. Günümüzde emperyalist işgal ve saldırılara karşı yükseltilecek bir direniş de ancak bu emekçi sınıf temelinde başarıya ulaşabilir.

Halklarla dayanışmayı devrimci sınıf çalışması temelinde örgütleyeceğiz! Bu sınıfsal temel, aynı zamanda direnen halklarla sağlam temellere dayalı uluslararası bir dayanışmayı örgütlemenin de zeminidir. Kampanyamızın amacı, zirve vesilesiyle daha bir önem kazanan bu temel politik çerçeveyi işçi ve emekçilere en yalın ve en etkili biçimde anlatabilmek, sermaye iktidarına karşı mücadele ile emperyalizme karşı mücadele arasındaki kopmaz bağları gözler önüne sermek ve onları direnen halklarla dayanışma eylemlerine katmaktır.

Bunlar aynı zamanda, emperyalist savaş ve işgal karşıtı diğer güçlerle ve onların sınıf dışı mücadele anlayışlarıyla aramızdaki temel ayrım çizgileridir. Hangi gerekçeyle olursa olsun, ne bu ayrım çizgilerinin belirsizleştirilmesine izin verebiliriz, ne de bu ayrım çizgisini sürecin yakıcı ihtiyacı olan kitlesel eylemlere-platformlara katılınamanın bir gerekçesi yapabiliriz.

Küçük-burjuva halkçı akımların politik pratikleri, işçi sınıfı üzerine, programlarında ona biçtikleri misyondan bile daha geri bir takım eğilimler ve kendine özgü söylemler üretmektedir. İşçiler mücadele etmez, işçi sınıfı emperyalist mücadeleye duyarsız vb... Bu geri söylemler ve eğilimler de gerisin geri sınıf dışı mücadele pratiklerini pekiştirmektedir. Partimiz, emperyalizmi dışsal bir olgu olarak gören, emperyalizme bağımlılığı "ulusal bağımsızlık" sorununa indirgeyen burjuva ve küçük-burjuva akımlar ile emperyalizme karşı mücadelede sınıfsal ayrımları belirsizleştiren halkçı anlayışların karşısına işçi sınıfının devrimci programı ve politikaları ile çıkacak; üzerinde en çok yanılsama yaratılan konulardan biri olan bu sorun üzerinden ideolojik mücadelesini etekemiğe büründüren bir çalışma ve kampanya örgütleyecektir.

Evet, önündeki gerici barikatları parçalayamadığı için uzun bir dönemdir geri konumunu aşamayan işçi sınıfı, emperyalizmi dışsal bir olgu olarak görmekte, emperyalizme karşı mücadele ile sermaye sınıfı arasındaki bağı kuramamaktadır. Bunu kuramadığı ölçüde de burjuva etkilere daha açık hale gelmektedir. Sorunun can alıcı noktası, gelip düğümlendiği nokta da burasıdır. İşçi sınıfı kendiliğinden mücadelesi ile bu bağı ancak bir yere kadar kurabilir, mücadelesini bir yere kadar genişletebilir. Güçlü devrimci bir müdahaleye konu olduğu her durumda ve her yerde, işçiler anti-emperyalist mücadelenin ön saflarında yerlerini alıyorlar ve almaya devam edeceklerdir.

Partimiz, mevcut düzeyi ne kadar geri olursa olsun işçi ve emekçileri NATO Zirvesi vesilesiyle emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı yapılacak eylem ve etkinliklere katmakta ısrarlı olacak, bu temelde bir sınıf çalışması yürütecektir. Merkezi eylemlere katılım sağlamaya paralel olarak, işçi ve emekçileri bulundukları semtlerde, fabrikalarda katılım sağlayabilecekleri türden eylemler-etkinlikleri örgütleme yoluna gidecektir.

Merkezi platformlara karşı ilkeli tutum

Onlarca kurum, kuruluş ve partinin bir araya gelmesiyle oluşan savaş karşıtı ortak platform deneyimleri, alınan eylem kararlarına geniş bir katılım sağlanması için ciddi bir çalışma örgütlenemediğini, katılımcıların bundan uzak durduklarını, bunun yerine medyatik bir takım yol ve biçimlerin tercih edildiğini göstermektedir. Mevcut platformların siyasal iddiasının ve ciddiyetinin bir ölçütü de bu açıdan ortaya koydukları böylesi bir pratiktir. İçinde sendikaların ve meslek örgütlerinin de olduğu bir bileşimde, böyle bir çalışmanın işyerlerine, fabrikalara taşınmaması, bundan uzak durulması bir başka temel zaafiyet alanıdır. Doğal olarak bu aynı zaafiyet, merkezi platform ve eylem kararlarını güçlendirmek üzere yerel imkanları seferber etme görevinden uzak durma biçiminde de kendisini göstermektedir.

Bunlar, bu platformları kuruluş amaç ve hedeflerinden uzaklaştıran-işlevsizleştiren politik ve ideolojik köklere sahip temel zaafiyetler. Partimiz bu platformlara ve bu

zaafiyetlere karşı aldığı ilkeli tutumu, eleştirel yaklaşımı sürdürecektir. Öte taraftan partimiz, iç didişmeleri, yönetim ve temsiliyet düzeyinde yapılan dar hesapları elinin tersiyle bir kenara iterek sınıfı merkez alan yaygın bir propaganda çalışması yürütecektir. İşyerlerinde, fabrikalarda ve emekçi semtlerinde bağımsız platformların örgütlenmesine önayak olarak, emperyalist savaş karşıtı mücadeleyi işçi sınıfı ve emekçi kitleler temelinde güçlendirecek bir tarzda hareket edecektir.

Başarılı bir kampanya için!

Yaygın bir propaganda çalışması yürüteceğiz. Kampanyanın başarısı, her şeyden önce tüm gücümüzle etkili, yaygın ve isabetli bir propaganda çalışmasını örgütlemeye bağlıdır. Propagandanın dolaysız ve canlı biçimlerini kullanmak, işçi ve emekçilere içerden seslenmenin yol ve yöntemlerine başvurmak bu açıdan önemlidir.

Ama öte taraftan kampanya çalışması propaganda faaliyetine indirgenmemelidir. Açık kitle etkinlikleriyle (basın açıklamaları, sokak gösterileri, konserler, kitleye açık tartışmalar, seminerler vb.) eylemli bir tarzda bir kampanya örgütlenmelidir. Faaliyetin her adımı bu tür etkinliklerle güçlendirilmeli, yakalanan ilişkilerle, elde edilen kazanımlarla kampanya genişletilerek sürdürülmelidir.

Sınıfın ve hedef olarak belirlenen fabrikaların olağan gündemleri, kampanyanın tali bir çalışma hedefi ve konusu değil, doğrudan onun bir parçasıdır. Bu açıdan iki ayrı kampanya değil, tek bir kampanya örgütlüyoruz; kampanyamızın tek bir gündemi var. Bunu işçilerin birliği ve halkların kardeşliği üst başlığında ifade ediyoruz. Fakat buna rağmen, örneğin dışardan bakılınca ikinci altı ay zamları ile NATO ve emperyalist işgal arasında nasıl bir ilişki kurulabileceği, buradan kalkılarak halklarla dayanışma görevinin nasıl somutlanacağı, aralarındaki bağın pratikte çalışmaya nasıl konu edilebileceği gibi bir takım sorular sorulabilir. Ya da bu aynı çalışmanın gençlik, kamu çalışması gibi alanlardaki karşılığının ne olacağı bir sorun olarak görülebilir. "Bize saldıranlar bir ve aynı sınıftır, birleşelim" ya da "halkların tepesine bomba yağdıranlar, onları işkenceden geçirenlerle sana sefalet ücretlerini ve sefalet içinde bir yaşamı dayatanlar bir ve aynı sınıftır" demek yeterli olmayacağına göre, ya da siyasal perspektifimizi aynı düzeyde ve aynı kavramsal çerçeve ile tekrar etmek bir çözüm getirmeyeceğine göre, yapılması gereken, sorunun her alana ve gündeme ilişkin yakıcı boyutlarıyla kampanyamız arasında somut bir bağ kurmak, bunu tercihen bir ya da birkaç şiarla ifade etmektir. Aradığımız ve daha iyisini bulmamız gereken, "Irak'ta esir, fabrikada ücretli köle, okulda müşteri olmayacağız!" türünden bir şiar ya da formülasyondur.

Yukarıdaki şiarı yalnızca bir örnek olarak sunuyoruz. Daha etkili, daha çarpıcı şiarlar üzerinde düşünmek de dahil olmak üzere, yaratıcı yol ve yöntemlerle kampanya çalışmamızı güçlendirmek, ona pratik ve somut açılımlar kazandırmak tüm yoldaşlarımızın sahip çıkması gereken bir görevdir. Partiye-partili çalışmaya karşı sorumluluk yalnızca pratik görevlerle sınırlandırılamaz. Pratiğin görevleriyle beraber bu türden sorunların çözümü için çaba harcamak da sorumluluğumuzun, partiye ve çalışmaya ne ölçüde sahip çıktığımızın bir ölçütüdür. Partimizin yıllar öncesinden işaret ettiği "düşünen ve savaşan kadrolar" tam da bunu ifade etmektedir. İşçi sınıfının önderlik boşluğu, bu bakışa sahip kadrolar, bu kadrolara sahip bir parti tarafından yürütülen ısrarlı, iddialı bir sınıf çalışmasıyla doldurulabilir ancak.

Yaz dönemi çalışmasını topyekûn bir hazırlıkla karşılayalım!

Oldukça yoğun geçecek olan yaz dönemini kazanmamız, geride kalan kampanyaların deneyimlerini en iyi biçimde özümseyerek, elde ettiğimiz birikimleri en etkili biçimde değerlendirerek, her bir gündeme dönük gerekli ön hazırlıkları yapmaya, bir kampanyanın tüm gereklerini yerine getirmeye bağlıdır. Geçmiş kampanyaların ardından yapılan değerlendirmeleri bu açıdan mutlaka bir kez daha gözden geçirmeliyiz. Buna hizmet etmesi amacıyla bazı noktaları tartışmaya açmak istiyoruz.

Birincisi; farklı türden bir kampanya çalışmasıyla karşı karşıyayız. Çatışmalı, eylemli ve farklı gündemlere sahip bir kampanya örgütleyeceğiz ve çalışmamızı yaz sonuna kadar bu temel kampanya etrafında örgütleyeceğiz. Bunun taşıdığı bir dizi risk, aşılması gereken bir dizi sorun var. Öncelikle, NATO Zirvesi nedeniyle sermaye devleti bu dönem boyunca olağanüstü tedbirler alacak, kapsamlı saldırılarla devrimci muhalefeti etkisizleştirmeye, yasaklar ve baskılarla hareket alanını daraltmaya çalışacaktır. Eylemlerin yükselmesini beklemeden bunu yapacağı ise açıktır. Bize düşen görev ise kampanyayı kesintiye uğratmayacak, çalışmayı zayıflatmayacak tedbirleri önden almak ve her türlü saldırıya hazır olmaktır.

Karşı karşıya olduğumuz tek sorun bu da değil. Uzun sayılabilecek bir zaman dilimine yayılması ve aynı süre içinde farklı gündemleri çalışmaya konu etmesi, ister istemez bir dağınıklık ve zamanla verimsizlik yaratma riski taşıyor. Kampanyayı sağlam bir plana ve çalışma disiplinine bağlamak, elbette bu riski belli ölçülerde sınırlar. Fakat örgütsel tedbirlerle de yetinmeyip çerçevesi, hedefleri ve içeriğiyle, temel şiarlarıyla kampanya çalışmasını sağlam bir eksen üzerinde yürütmeyi başarmalıyız. Çalışma tarzımızla da bunu güvence altına almalıyız.

Bu açıdan bakınca göze batan en temel zaaf, çalışmayı bir kampanya tarzında örgütlemeyi başaramamaktır. Geçmiş kampanyaların bir odaktan yoksun olması, öne çıkarıp üzerinde ısrarla duracağı bir fikir, bir hedef etrafında örgütlenememesi ve bunun yarattığı dağınıklıktır. Kampanyayı temel bir şiara ve öne çıkardığı bir soruna bağlı olarak örgütlemek yerine, sözkonusu gündeme ilişkin talepler ve şiarlar listesiyle yüklü bir propaganda çalışmasına endekslemek, doğal olarak çok şey söylemek, gündemi tutmak ve herşeyin propagandasını yapmak kaygısının bir ürünü. Dışardan bakılınca içerik yönüyle zengin gibi görünen bu tarz, derdimizi anlatmak ve kitleler üzerinde etki bırakmak açısından son derece zayıf kalmaktadır. İster istemez kampanyayı yalnızca propaganda faaliyetine indirgeme alışkanlığına yolaçmaktadır.

Elbette siyasal sorun ve gündemlerin fazlasıyla yüklü, içiçe ve birbirine bağlı olması bir güçlük yaratıyor. Elbette, söylenecek çok şey var. Fakat biz herşeyi bir seferde söyleyebilir miyiz, söylemek zorunda mıyız?

Örneğin; bir seçim döneminde devrimci bir partinin en temelde söyleyeceği şeyler az-çok bellidir. Bir seçimden diğerine bunlar çok fazla değişmez. Fakat, her seçim döneminin kendine özgü bir tablosu, yarattığı bir hava, emekçiler cephesinden ifade ettiği anlam, dönemlere ve gelişmelere bağlı olarak sürekli değişir. Bu değişim de en temelde, ne söyleyeceğimizi değil ama nasıl söyleyeceğimizi, neyi öne çıkaracağımızı, hangi boyutuyla gündeme taşıyacağımızı belirlerken dikkate almamız gereken hususlardır. Bu aynı şey 1 Mayıslar ve tüm diğer kampanyalar için de geçerlidir.

Özetlersek; bir kampanyanın başarısının en temel ölçütü, ele aldığı sorunu-konuyu gündemleştirmeyi başarıp başaramadığı, hedef

kitlesi üzerinde bir etki bırakıp bırakmadığıdır. Başka bir deyişle, kitlelerin aklında kalıp kalmadığıdır.

Sözkonusu olan siyasal bir kampanya olduğuna göre, kitleleri harekete geçirip geçirmediği en temel ölçüt olmak durumundadır. Kitleleri harekete geçirmek için ise, taktik planda önüne o verili koşullarda gerçekleştirilebilecek bir hedef koymalı (ya da gerçekleştirmek üzere bir hedef belirlemeli), özlü ve etkili bir propaganda içeriğine sahip olmalı ve bunun ifadesi olan çarpıcı bir şiara-talebe dayanmalı, döne döne bunu öne çıkarmalıdır.

İkincisi; örgütsel ve teknik planda ön hazırlık çalışmalarının zamanında ve eksiksiz yapılmasının önemidir. Sözkonusu olan kampanya olunca hazırlıklar da çok yönlü olmak durumundadır. Kampanyanın siyasal çerçevesinin ve hedeflerinin önden belirlenip ortaya konulması, çalışmaya katılacak güçlerin bu temelde eğitilmesi, çalışma gruplarının özel bir tarzda hazırlanması, kampanyanın bir plana ve daha somut bir takım hedeflere bağlanması, kullanılacak araçların önden hazırlanması, yapılacak eylem ve etkinliklerin belirlenmesi vb... Sonraya bırakılan her işin, belirsiz bırakılan her bir meselenin kampanyanın hızını ve temposunu düşürmekle kalmayıp, niteliğini de düşürdüğünü unutmamalıyız.

Üçüncüsü; belirlenen hedefleri gerçekleştirmeye dönük olarak ortaya konulacak pratik çaba, ısrar, inisiyatif ve özellikle de örgütsel yaratıcılıktır. Ön hazırlıkların zamanında ve gereğince yapılması durumunda, ortaya konacak çabanın verimi ve düzeyi de kuşkusuz ki artar. Fakat bu kendiliğinden de olmaz. Kampanya deneyimlerimiz, özellikle örgütsel işlerlik, örgütçü bakış, yaratıcı pratik bakımından aşmamız gereken önemli bir mesafe olduğunu göstermektedir.

Bu sorunu biraz daha açalım.

Kampanya çalışmasının ön hazırlık sürecinden başlayarak sıkı bir şekilde örgütlenmesi, onun yaratacağı politik etkinin, ortaya çıkaracağı imkanların kendiliğinden değerlendirileceği, bu imkanların kendiliğinden bize akacağı anlamına gelmez. Gerekli tüm koşullar yerine getirilerek ekilmiş bir ürün, iyi bir hasat yapılmaz ve özenle toplanınazsa eğer, harcanan emekler boşa gider. Ve maalesef bizde yaptığımız çalışmanın sonuçlarını toplama aşamasında ciddi yetersizlikler yaşanmaktadır. Deyim yerindeyse ektiğimiz ürünün çok azını topluyor, geriye kalanları yeterince değerlendiremiyoruz. Ancak zamanında yapıldığında verimi alınacak bu işi, sonrasına erteleyerek heba ediyoruz. Son dönmelerde bir parça değişmekle birlikte, bu tablo, esası itibarıyla hala da temel bir zaaf ve yetersizlik alanı olarak karşımızda durmaktadır. Son dönemlerde yürüttüğümüz kampanyalar için haklı olarak yaptığımız "güçlü ve yaygın bir çalışma yürüttük" değerlendirmesi, gelinen yerde elde edilen somut, örgütsel kazanımlar üzerinden de genellenebilmelidir. İddialı, ısrarlı ve etkili bir çalışma derken esas olarak bunu kastediyoruz.

Dördüncüsü; kampanya dönemleri boyunca yoğun biçimde yerine getirdiğimiz propaganda faaliyeti ile eylem-etkinlikler arasındaki açı farkını kapatmak konusunda özel bir şekilde yoğunlaşmaktır. Bir başka biçimde ifade edersek, propagandayı kendi başına bir amaç olarak değil, eyleme ve örgütlenmeye hizmet eden, bunu kolaylaştıran bir faaliyet olarak örgütlemeyi başarmaktır. Bu, bir yanıyla yapılacak bazı eylem ve etkinlikleri önden gündemimize almak, somut bir plan ve takvime bağlamak demektir. Yani, bizim ön ayak olacağımız ve kitleleri çağıracağımız eylemleri örgütlemek görevidir. Diğer yanıyla, somut gelişmelerin ortaya çıkardığı imkanları değerlendirmek, sınıfın bağımsız eylemini örgütleme cüreti ve yeteneği gösterebilmektir.

Bugünkü koşullarda merkezi düzeyde sınıfın bağımsız eylemini örgütleyecek olanaklardan ve güçten yoksunuz. Fakat bu, kendi güç ve olanaklarımız ölçüsünde bir takım eylem ve etkinlikler örgütlememizin önünde engel değildir. Yakalamış olduğumuz gelişme düzeyi, daha yaygın ve daha güçlü eylem ve etkinlikleri örgütlememizi dayatıyor. Yeni dönemin ölçütlerinden biri de bu olmak durumundadır.

Öte taraftan, buna paralel olarak, işçi ve emekçilerin geliştireceği bağımsız ve kendiliğinden eylemlere hiçbir biçimde gözümüzü kapatmamalıyız, kapatamayız. Her

durumda ve her dönemde, koşullara ve sınıf hareketinin düzeyine bağlı olarak, sınıfın önüne bir takım hedefler koyuyoruz. Olanakları ve fırsatı yakalandığında, bu türden eylemlerin sürükleyicisi olmayı başarmalıyız. Bunu ise ancak böylesi dönemlerin, çok yönlü kampanyaların ders ve deneyimleriyle donanan kadrolar başarabilir.

Sonuç olarak; üzerinde çalışma yürüttüğümüz, müdahale konusu yaptığımız sorunlar, sınıfın ve toplumun gündeminde zaten bir yer tutuyor, sınırlı da olsa bir takım tepkilere konu oluyor. Uygun koşullarını bulduğunda, emekçi yığınlar bu tepkilerini kendiliğinden eylemlere de dönüştürüyorlar. Propaganda ve ajitasyon, bu tepki ve hoşnutsuzlukları açığa çıkarma ve belli bir yön verme faaliyetidir bir bakıma. Biz bunu başarabiliyoruz. Propagandayı belli bir düzeyden yapmayı başaran bir parti olarak bugünkü ihtiyaç, kendiliğinden biriken tepkileri eyleme, propaganda-ajitasyon çalışmasıyla yakalanan ilgi ve ilişkileri örgütlülüğe dönüştürmeyi özel bir tarzda gözetmektir.

"... müdahale konusu yaptığımız sorunlar, sınıfın ve toplumun gündeminde zaten bir yer tutuyor, sınırlı da olsa bir takım tepkilere konu oluyor. Uygun koşullarını bulduğunda, emekçi yığınlar bu tepkilerini kendiliğinden eylemlere de dönüştürüyorlar. Propaganda ve ajitasyon, bu tepkileri ve hoşnutsuzlukları açığa çıkarma ve belli bir yön verme faaliyetidir bir bakıma. Biz bunu başarabiliyoruz. Propagandayı belli bir düzeyden yapmayı başaran bir parti olarak bugünkü ihtiyaç, kendiliğinden biriken tepkileri eyleme, propaganda-ajitasyon çalışmasıyla yakalanan ilgi ve ilişkileri örgütlülüğe dönüştürmeyi özel bir tarzda gözetmektir."

Beşincisi; kampanyanın etkisini artıracak ajitasyonel araç, biçim ve yöntemleri daha sık ve daha kapsamlı olarak kullanabilmeliyiz. Hemen her çalışma döneminde karşımıza çıkan bu sorunu çalışma boyunca her yönüyle ele almalıyız

Altıncısı; kampanya süresince temel yayınlarımızın en etkili biçimde kullanımıdır. Kampanyanın en temel araçlarından biri öncelikle yayınlarımızdır. İçeriğiyle, kullanımı ve yarattığı atmosferle, dolaysız biçimde kampanyaya hizmet etmesi büyük bir önem taşıyor. Tüm yayınlarımız hem kampanyanın taşıyıcısı hem de yönlendiricisi olabilmeli, kampanyaya konu olan gündemleri en etkili bir tarzda ve sürekli olarak işlemelidir. Özellikle ortaya çıkan olumlu deneyimlerin genelleştirilmesi, ortaya çıkan sorunlara ışık tutan bir yayın içeriğiyle zenginleştirilmesi, pratik çalışma içindeki yoldaşlarımıza yayını bu cepheden beslemek ve kullanmak gibi bir sorumluluk yüklemektedir.

MYO'ya katkı tüm partililerin...

(Başta rafı s.27'de)

gözeterek yapmışlardı. Türkiye'de geleneksel sol hareket, neredeyse geleneksel olarak ve bir bütün halinde, örgütlenmesinin merkezine legal yayın, araç ve kurumları oturtmuş ve buna göre konumlanmıştır. Legal yayınlar üzerinden örgütlenmek, bir yanıyla legalizmi ve düzenin çizdiği sınırlar içinde politika yapmayı koşulluyorken, diğer yandan da bu örgüt ve partileri burjuva gericiliğinin saldırıları karşısında dayanıksız ve savunmasız bırakıyordu. Türkiye devrimci hareketi'nin 1980 faşist darbesi karşısındaki akıbeti ve yaşadığı hızlı çöküş, öteki yapısal zaaflar yanında bundan da ayrı düşünülemez.

Tüm bu ilkesel yaklaşımlar ve tarihi veriler, MYO'nun vazgeçilmez önemde ve ilkesel bir araç olduğunu gösteriyor. Tüm bunlar MYO'ya karşı sorumluluklarımıza da ışık tutmalıdır. MYO'yu politik ve örgütsel konularda yazılarla beslemek, onu daha fazla ileri işçiye, emekçiye ve devrimciye ulaştırmak çabası, bugün tüm aciliyetiyle önümüzde duruyor.

M. Baran

Bağımsız devrimci sınıf çizgisinin güncel önemi

Sistemin ürettiği çelişkiler derinleşiyor

Komünistler geçtiğimiz yüzyılın başında emperyalist-kapitalist sistemin üç temel çelişkisini tespit etmişlerdi. Bunlar; emek-sermaye çelişkisi, ezilen halklar ile emperyalistler arasındaki çelişki ve emperyalistler arası çelişkiydi. Kapitalist-emperyalist düzenin ürettiği bu çelişkiler geride bıraktığımız yüzyılda yeni boyutlar kazanmış, daha da derinleşmiştir. Bunun bir istisnası ikinci emperyalist paylaşım savaşı sonrası geçici süreçtir. Sosyalist sistemin varlığı, emperyalist güçler arasındaki çelişkilerin dışa vurmasını geciktirmiştir.

Yirmi birinci yüzyılın başında bu çelişki ve çatışmaların kapsamı genişlemiş, yeni boyutlar kazanmış ve daha da karmaşık bir hal almıştır. Emperyalist-kapitalist sistem toplumsal yaşamın her alanında -ekonomik, siyasal, sosyal, kültürel, ahlaki, ulusal, vb.- kesintisiz bir şeklide çelişki ve çatışmaları yeniden üretmektedir.

Savaşın yarattığı yıkımı onaran Fransa, Almanya, Japonya gibi emperyalist güçler, ABD hegemonyasını aşamalı bir şekilde geriletmeye başladılar. Bu henüz açık bir çatışmaya dönüşmemekle beraber, emperyalistler arası çelişkiler günden güne yeni boyutlar kazanıyor, değişik coğrafyalar üzerinden derinleşiyor ve dışa vuruyor.

Irak işgali, emperyalistler arası çelişki ve çatışmaların vardığı boyutun daha açık bir şekilde ifade edilmesini zorunlu kıldı. Zaten ABD emperyalizminin başlattığı yeni paylaşım savaşı, diğer emperyalist güçlerin güçlenmesiyle doğrudan bağlantılı. Irak'ın işgal edilmesi, emperyalist güç odakları arasındaki "balayı"nın resmen sona ermesi oldu.

Afganistan ve Irak'ının işgal edilmesiyle birlikte ezilen halklarla emperyalist haydutlar arası çelişkiler de yeni boyutlar kazandı. İMF, DB, DTÖ gibi kurumlar arıcılığıyla dünyayı haraca bağlayan emperyalistler, şiddet politikalarına daha çok ağırlık vermeye başladılar. Halkların anti-emperyalist direnişi sonucu iflas eden "açık işgal" politikasına yeniden döndüler. Bu, emperyalistlerle dünya halkları arasındaki çelişki ve çatışmaların daha da derinleşmesi anlamına geliyor.

Bağımlı ülkelerde derinleşen sınıf çelişkileri, pek çok ülkede askeri faşist cuntalar eliyle toplumsal muhalefetin ezilmesine yol açtı. Estirilen devlet terörünün vahşi kapitalizme sağladığı azami kâr elde etme ortamı ile orta kuşak kapitalist ülkeler üzerinden muazzam bir sermaye birikimi gerçekleştirildi. Emperyalist ülkelerde "sosyal devlet", "refah toplumu" gibi kavramların ardına gizlenmeye çalışan sömürü düzeni, Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'u ülkelerinin çökmesiyle birlikte bu maskeyi söküp attı. Ekonomik-sosyal kazanımlar, demokratik hak ve özgürlükler tırpanlanmaya başladı. İkinci paylaşım savaşı sonrası oluşan "sınıfların uzlaşmasına" dayalı dönem çoktan sona ermiş bulunuyor.

Dünya işçi ve emekçileri, yirmi birinci yüzyılın başında, kapitalist-emperyalist sistemin ürettiği temel çelişkileri çözmekle karşı karşıya bulunuyorlar.

Bağımlı ülkelerde çelişkilerin halk ayaklanmalarına dönüşmesi

Orta kuşak kapitalist ülkeler sınıf çelişkilerinin en sert yaşandığı coğrafyalardır. Kapitalist gelişme başından itibaren emperyalistlere bağımlı olduğu için, İMF reçetelerini uygulamak zorunda olan bu

ülkeler daha ağır krizler içinde debelenmektedir. İşsizlik, yoksulluk, sefalet gibi toplumsal sorunlar her geçen gün ağırlaşmaktadır. Özelleştirme, esnek üretim, taşeronlaştırma, temel hizmet alanlarının piyasaya açılması vb. saldırılar yeni boyutlar kazanmaktadır. Bunun sonucunda servet-sefalet kutuplaşması dünya ölçüsünde derinleşmektedir.

Derinleşen çelişkiler emekçilerin sık sık alanları doldurmasına neden olurken, sorunları hafifletme gücünden yoksun kapitalist rejimler, her türlü baskı ve şiddet aracını kullanarak kitle hareketlerini ezmeye çalışıyorlar. Kaybedecek bir şeyi kalmayan emekçilerin öfkesini arttıran bu saldırganlık, çatışmaların daha da şiddetlenmesini beraberinde getiriyor. Emekçi halk hareketlerinin daha kitlesel, daha militan, daha uzun soluklu bir mücadelesi için zemin giderek daha hazır hale geliyor.

Yoksul kitlelerin öfkesinin patlamasıyla ortaya çıkan halk hareketleri, net bir devrimci programdan yoksun oldukları için, henüz ekonomik, sosyal ve demokratik haklar elde etme ufkunun ötesine geçemiyorlar. Harekete önderlik eden parti, örgüt, sendika vb.'leri, emekçilere devrimci bir perspektif sunmaktan uzak olan, reformist çizginin ötesine geçemeyen yapılardır. Ufku dar olan hareketleri yatıştırmak, belli vaatler ya da kısmi kazanımlarla pasifize etmek pek zor olmuyor. Gündeme gelen bir saldırının ertelenmesi, kitleler nezdinde yıpranan başbakan, devlet başkanı veya bir cunta şefinin koltuğundan edilmesi, genellikle halk hareketlerini yatıştırmaya yetiyor. Tabii ki bu durum geçicidir. Zira tüm sorunlar çözülmeden orta yerde duruyor. Yalnızca bu ülkelerdeki egemenler yeni bir hareketlenmeye kadar soluklanma imkanı bulmuş oluyorlar.

Emperyalistler ile işbirlikçilerinin boşluğu doldurması

Sermayenin kesintisiz saldırıları altında bunalan emekçilerin biriken öfkesi, kitle hareketinin politik geriliği koşullarında rahatlıkla amacından saptırılabiliyor. Her türlü toplumsal sorunun dolaysız kaynağı emperyalist-kapitalist sistem olduğu halde, emekçiler, egemenler arası iktidar kavgasının bir figüranı durumuna düşebiliyorlar. Özellikle emperyalistlerin tercih ettiği taraf "muhalif" maskesi takarak kitleleri peşinden sürükleyebiliyor. Emekçilerin ayaklanmalara varan tepkileri kullanılarak, yıpranmış bir zorba yerine aynı icraatlara devam edecek olan başka bir zorbanın peşinden sürüklenmeleri sağlanabiliyor. Planlamayı CİA yaparken, finansman sorunu örneğin ünlü spekülatör George Soros gibileri tarafından çözülebiliyor. Sırbistan ve Gürcistan bu konuda çarpıcı iki örnektir. Haiti örneğinde ise, doğrudan eli kanlı para-militer güçler devreye girerek, emekçilerin mücadelesini gerçekleştirdikleri darbe için dayanak olarak kullandılar. Sırbistan'da ise, biriken tepkiler henüz akacak bir kanal bulamadan devreye giren CİA ve yerli işbirlikçileri, paravan örgütler/vakıflar aracılığıyla, kitleleri başından itibaren peşlerinden sürüklemeyi başarabildiler. Gürcistan'da da, gelişen hareketinin paravan örgütler aracılığıyla önüne geçen CİA ve hizmetindeki işbirlikçiler, Amerikan kuklası bir düşkünü başa geçirdiler. ABD emperyalizmi benzer planları Arnavutluk ve "Büyük Ortadoğu Projesi" kapsamında Arap ülkelerinde uygulamaya hazırlanıyor.

"Sapla-samanın birbirine karıştığı" bu tür durumlarda düzenin sömürü ve baskısından bunalan emekçiler bir cellada baş kaldırırken, başka bir celladın elinde oyuncak olabilmektedirler. Burada sorunun kaynağına inmeyen, kapitalist düzenin kendisini hedef almayan halk hareketlerinin amacından saptırılabileceği açık bir şekilde görülüyor.

Bağımsız devrimci sınıf çizgisinin artan hayati önemi

Komünistler, 21. yüzyıla dair yaptıkları değerlendirmelerinde, bu yüzyılın komünizmin bin yılı olacağını vurgulamışlardı. Bu iyimserlik sadece bilimsel dünya görüşüne değil, ama aynı zamanda sınıf ve kitle hareketinin dünyadaki gelişme eğilimine de dayandırılıyor. Nitekim

(Devamı s.31)

Sanayi bölgelerinde yürütülecek sınıf çalışması üzerine

İşçi sınıfının genellikle küçük atölyeler içinde dağınık bir yapı sergilediği sanayi sitelerinde yürütülen sınıf çalışması, büyük bir fabrika içinde yürütülen çalışmaya nazaran bir takım farklılıklar göstermektedir. Bu bölgelerde bulunan atölyelerin önemli bir kısmı genellikle aynı sektörde faaliyet gösteriyor. Buralarda çalışan onbinlerce işçi kimi zaman aynı fabrikanın bir parçasıymış gibi bir tablo oluşturuyor. Buna rağmen atölyeler arasında bölünmüş olan işçiler, gerekli araçlar yaratılamadığı koşullarda, birlikte hareket etme olanaklarını da bu parçalılık nedeniyle çoğu zaman yitirmiş oluyorlar. Doğal olarak ortak bir tepki geliştirmeleri ve saldırılar karşısında direnmeleri de mümkün olmuyor.

Bu tür yerlerde sendikal faaliyetler, başlayan direnişler, bu parçalı yapı kırılamadığı ölçüde yenilgiye uğruyorlar. Yani onbinlerce işçinin çalıştığı bu bölgelerde bulunan bir direniş mevzisi, buna rağmen çevresinden yalıtık kalabiliyor. İşçiler ne kadar dirençli olurlarsa olsunlar, patronların ortak örgütlülüklerinin bulunduğu bu yerlerde, gerekli işçi desteği sağlanamadığı ölçüde, yenilgi bir bakıma kaçınılmaz oluyor.

İçinde bulunulan tecriti kırmak ve bölgesel bir hareketlilik başlatabilmek için, öncelikle işçilerin birlikte hareket etmelerini sağlayacak araçlara sahip olmak gerekiyor. Bu çerçevede bizim ilk hedefimiz de bu türden araçları ortaya çıkarmak, çıkarılmasına öncülük etmek olmalıdır.

Böyle bir örgütsel kurumun öncü işçilerin inisiyatifi ile oluşturulması ilk önemli adımdır. Bu, işçilere birlikte hareket edebilecekleri, birlik ve dayanışmalarını örecekleri örgütsel bir zemin sağlayacaktır. Sanayi siteleri işçilerinin bu örgütsel araçlar sayesinde binlerce kişilik gruplar halinde biraraya gelmesi/getirilmesi, işçi hareketi için büyük bir kazanım olacaktır.

Yerel bültenlerin etkin kullanımı

Bu tür sanayi bölgelerinde gelişen süreçlere müdahalede bulunabilmek için yerel araçların ve bültenlerin kullanılabilmeleri özel bir önem taşıyor. Düzenli periyodlarda çıkan, bölgedeki gelişmelerin ve yaşanan sorunların işlendiği yayınlar, deneyimlerimizin somut olarak da gösterdiği gibi, bize oldukça önemli olanaklar sunabiliyor.

Bu türden yerel araçların amaca uygun biçimde hazıralanabilmeleri, yani işlevsel olabilmeleri ayrı bir önem taşımaktadır. Bunu için de bir takım noktalar dikkatle gözetilebilmelidir. Bunların başında içerik ve dil gelmektedir. Hitap ettiği alanın özgün sorunlarına yönelmeyen, içeriğini bu tür sorunlar üzerinden oluşturmayan yerel yayınlar/bültenler daha baştan işlevinden kopmuş demektir. Bu yayınlar henüz en ilkel sınıf bilincinden bile yoksun bulunan ve kültürel yönden de son derece geri olan sıradan işçiye hitap edeceklerdir. Öyleyse bunu gözeten bir dil ve üslup da temel önemde bir sorundur.

Düzenli bir periyod burada bir başka temel önemde sorundur. Bu tür yayınlar sık aralıklarla çıkmalı ve hızla yaygın biçimde dağıtılabilmelidir. Birkaç ayda bir çıkan ve haliyle de gündemi yakalayamayan yerel bültenler hiçbir biçimde amaca hizmet etmez. İdeal olan 15 günlük periyod olmakla birlikte, bizim bugünkü koşullarda bunda zorlanacağımız da bir gerçektir. Fakat hiç değilse aylık periyodu tutturabilmeli, bunu hızla oturtmalı ve zamanla da 15 günlük periyoda geçebilmeyi hedeflemeliyiz. Aylık periyottan daha seyrek çıkan yerel bültenler boşuna zaman, enerji ve imkan israfından başka bir şey değildir. Böyle bültenler aylık çıkarılamıyorsa eğer, durdurulmaları en iyisidir. Kısa ve özlü yazılardan oluşmuş, en

fazla 8 sayfalık bir yerel bültenin ayda bir bile çıkarılamamasının hiçbir izahı olamaz. Ya da bunun tek izahı, sözkonusu yerel alanda böyle bir aracı gündemimize almakla gerçekçi davranmadığımız, acele ettiğimiz olabilir ancak.

Bir yerel bülteni bol sayfalı fakat seyrek periyodlu çıkarmak yerine, tam tersine, az sayfalı fakat sık periyodlu olarak çıkarmayı tercih etmeliyiz. 15 günlük periyod ve yeterli bir görsellik de içeren 8 sayfa, bizce ideal olandır. Bu sayede anlık gelişmelere müdahale etmenin olanağını da bulmuş oluruz. Örneğin patronların saldırıları, işten atmalar, direnişler zamanında ve etkin bir şekilde işlenebilirse, böylece bülten hem oldukça işlevsel bir hal alacak, hem de işçiler cephesinden gerçekten ihtiyaç duyulan bir araç haline gelecektir.

Son bir nokta. Bu bültenlerin özellikle sanayi sitelerinde gerçekten işlevsel olabilmeleri, o bölgenin öncü işçilerine dayanabilmeleri, gerek hazırlanmasında ve gerekse dağıtımında onların aktif katılımını ve desteğini alabilmeleri ölçüsünde olanaklıdır. Dolayısıyla gerek hazırlanmasında gerekse dağıtımında, çevremizde bulunan ya da ilişki kurmuş olduğumuz tüm işçilerin bu işin içine çekilebilmesi gerekiyor. Bülten içeriğinin oluşturulmasında bölgenin öncü işçilerinden beslenebilmelidir. Özellikle fabrika ve atölyelerden alınan yazılar, işçiler arasında oldukça ilgi çekebilmekte, bülteni ayrıca aranır kılmaktadır. İçeriğin belirlenmesinde bu olguyu gözönünde tutmalıyız.

Sportif etkinlikleri kullanabilmek

Sanayi sitelerinde çalışan işçilerin önemli bir bölümüyle genç işçilerden oluştuğunu hepimiz biliyoruz. Bu işçilere başarıyla ulaşabilmek için onların yaşam kültürleri, alışkanlıkları ve ilgi alanları iyi tahlil edilmelidir. Bu sayede onlara giderken nelere dikkat edeceğimizi ve hangi halkaya yükleneceğimizi iyi seçip daha kolay yol alabiliriz. İşçilere daha ilk adımda doğrudan genel devrimci bir seslenişle gitmek, hele de salt bununla yetinmek, her zaman istenilen sonuçları yaratmıyor. Hatta başlangıçta sizden uzak durmalarına da yol açabiliyor. Ama onlarla ilk ilişkileri kurabilmek, kaynaşmak ve ortamlarına girebilmek için bir takım olanaklar iyi değerlendirildiğinde, bu tür sorunlar kısa sürede aşılabiliyor. Örneğin bu iş için sportif etkinlikler önemli olanaklar sunabiliyor.

Bu tür sanayi sitelerinde genç işçiler futbola özel bir ilgi gösteriyorlar. Biz de başlangıçta bu ilgilerini doğru bir şekilde değerlendirip, onlarla bağ kurabilmeliyiz. Örneğin tanıdığımız bir işçi üzerinde alacağımız bir futbol maçı bize birçok işçi ile tanışıp ilişki kurmak için önemli olanaklar sağlayacaktır. Bu etkinlikler içinde onlarla kaynaşmak mümkün olacak ve bu bizi işçilerin içinde bulunduğu çevrenin doğal bir parçası haline getirecektir.

Olanakları güce dönüştürmek

Bülten, dernek vb. faaliyetler daha çok işçiye ulaşmamızı sağlıyor. Faaliyetin sürekliliği ölçüsünde belli bir etki alanı yaratmayı başarabiliyoruz. Fakat bu ilişkileri ileri unsurları üzerinden örgütlemekte henüz yeterince başarılı değiliz.

Yakaladığımız ilk ilişkileri ileriye çekerek, yeni güçlere ulaşmanın olanağına dönüştürmeli ve bu sayede çevremize topladığımız halkayı giderek büyütmeliyiz. Çevremizdeki her işçiye altından kalkabileceği bir iş verebilmeliyiz. Bu sayede genç işçiler, aldıkları sorumlulukları yerine getirirlerken, kendilerini ileri çıkaracak çabayı ortaya koymayı da başarabiliyorlar.

Aksi halde çevremizde birçok "tanıdık işçi" olmasına rağmen, bunlar dağınık bir şekilde çevremizde durmaya devam ediyorlar. Bir süre sonra da çalışmada ileri çıkmadıkları ölçüde bizi kenardan izlemeye başlıyorlar. Bunun nedeni, kendilerinin bir parçası haline getirilmedikleri bir çalışmanın onlara yabancı kalması, giderek de anlamsızlaşmasıdır.

Çevre ilişkilerinin örgütlenmesi sorununu temel bir sorun olarak gündemimize almalıyız. Yeteneklerine, kapasitelerine uygun bir tarzda sorumluluklar üstlenmeleri sağlandığında, bunun ortamı yaratıldığında, ileriye çıkmaları kolaylaşacaktır.

Partili militanların kaleminden...

MYO'ya katkı tüm partililerin sorumluluğudur

MYO olarak *Ekim,* partimizin temel ideolojik-politik organı, sürdürülen tüm faaliyetin yol göstericisi ve yönlendiricisidir. MYO partimizin stratejik ve taktik konulardaki ilkesel görüşlerinin ve somut politikalarının taşıyıcısıdır, yığınlar önünde partimizin kürsüsüdür.

Böyle olduğu halde MYO'muz uzun bir süre periyodu düzensiz olarak çıktı ve sonra da yayınına bir süre ara verdi. Taşıdığı ilkesel öneme rağmen MYO üzerinden ortaya çıkan bu sorun, her kadronun kendini sorgulamasına neden olmalıdır. Hepimiz MYO'ya karşı görev ve sorumluluklarımızın bilincinde olmalı, buna göre hareket etmeliyiz.

Unutulmamalıdır ki MYO bir yayın olmaktan öte, temel bir örgütlenme aracıdır da. O, kadro ve taraftarlarınızın devrimci mücadele ruhuyla ve mücadelenin çok yönlü gerekleri doğrultusundaki eğitimi, kadroların militan alışkanlık ve refleksler ile donanımı açısından da yaşamsal bir öneme sahiptir. Türkiye gibi burjuva gericiliğinin sürekli olarak devrimci hareketi ve çalışmayı tasfiye etmeye, ya da hiç değilse kendi icazet alanına çekmeye çalıştığı bir ülkede bu apayrı bir önem taşıyor. MYO'ya katkının güçlendirilmesi, dağıtım ağının etkin kılınıp genişletilmesi, sadece bir yayının daha geniş bir çevreye ulaşması değil, aynı zamanda partimizin de daha geniş bir alana seslenebilmesi demektir. Etki ve çalışmasını yayması için yeni olanaklar demektir.

Bu anlamıyla MYO'nun durumu kuşkusuz diğer yayınlardan çok farklıdır. Türkiye gibi ülkelerde legal yayınlar üzerine oturmuş bir politik ve örgütsel faaliyetin tasfiyesi düzen açısından zor olmayacaktır, bunu deneyimlerden biliyoruz. Kaldı ki bu, burjuva demokrasisinin egemen göründüğü kapitalist ülkeler için bile geçerlidir. Bu nedenledir ki, legal alanın yaygın ve etkin istismarının yegane güvencesi de temelde güçlü bir illegal örgütlülük ve çalışmadır. Bu olmadan legal faaliyet hangi düzeye ulaşırsa ulaşsın, burjuva devlet kurumlarının denetimi altında her an dağıtılına ve tasfiye edilme riskiyle yüzyüzedir. Elbette bu tür olanaklar kan ve can pahasına kazanılmıştır ve öyle de korunacaktır. Ama burjuva gericiliğinin gemi azıya alıp saldırması durumunda bunun bir güvencesi de kalmayacaktır. Tek ve gerçek güvence sağlamca illegal temellere oturmuş bir örgütlenme ve çalışmadır. Tekrar tekrar vurgulamak gerekir ki, etkin ve amaca uygun bir legal çalışmanın da biricik güvencesi budur.

MYO, partinin dolaysız olarak kamuoyuna ve kitlelere seslenmedeki temel aracıdır. O özgür konumuyla sınırlandırılmamış bir propaganda ve ajitasyon olanağına sahiptir, doğrudan parti adına konuşabilir konumdaki tek yayın organımızdır. Unutmayalım ki, devrimci bir parti işçi ve emekçilere doğrudan kendi adıyla ve kendi dolaysız kürsüsünden seslenemezse eğer, bu onun etki ve gücünü de bir biçimde sınırlayacaktır. Bunu legal alanın iğreti diliyle yapmakla yetinmek, istenilen sonucu vermekten uzak olacaktır.

Komünistler, partinin merkez organı durumundaki illegal bir yayının öneminin bilincinde olarak, mücadele sahnesine çıkışlarını da böyle bir yayın organı üzerinden yaptılar. Bu, illegal ihtilalci bir örgüt ile illegal bir merkezi yayın organı arasındaki kopmaz bağın bilincinde olmanın bir ürünüydü. Komünistler bu tercihi, Türkiye devrimci hareketinin geçmiş dönemde ortaya koyduğu yanlış pratiği ve bunun sonuçlarını

(Devamı s.22'de)

1 Mayıs faaliyetlerinden...

Çalışmada yeni bir düzey

Bizim için 1 Mayıs faaliyeti, çalışma yürüttüğümüz alanlara ve sektörlere daha etkin bir politik müdahale bulunmak; bu çaba içinde işçilere ve emekçilere devrimci düşünce ve çağrıları taşımak, onları mücadeleye çağırmak ve çekmek anlamı taşıyordu. Sınıf hareketi cephesinde yaygın bir örgütsüzlüğün hüküm sürdüğü, sendika bürokrasisinin burjuvazinin saldırılarına ortak ya da alet olduğu, buna karşın mücadele dinamiklerinin de yeniden dışa vurmaya başladığı bir süreçte, komünist öncüye yaraşır bir önderlik pratiği sergileme sorumluluğuyla yüzyüzeydik. Sınıfın ulaşabildiğimiz kesimlerine seslenebilme olanaklarını en iyi biçimde kullanarak, öncü kesimi mücadeleye seferber etmeyi hedefleyen bir bakışla hareket ettik.

1 Mayıs sonrasında da devam edecek olan (nitekim bugün devam da eden) pratik faaliyetimizi 1 Mayıs gündemiyle sınırlı tutmadık. Politik içeriği ve görselliğiyle dikkat çeken, birbirini bütünleyen 5 çeşit parti afişi yaptık. Sınıfın ve emekçilerin en geri kesimlerinin gündeminde dahi şu ya da bu şekilde yer edinen 1 Mayıs'a dönük duyarlılığı, Filistin ve Irak halkının direnişine, NATO Zirvesi'ne, idam sehpalarında devrime bağlılıklarını haykıran Denizler'in ölüm yıldönümlerine çekmeye çalıştık. Yeni bir düzeyi yakaladığımız bu süreçte, bir yenilik olarak artık afişlerimizde, parti imzasının yanında orak-çekiçli parti amblemimiz de kullanılmaya başladı.

1 Mayıs gündemine ilişkin afişlerimiz; "Yaşasın 1 Mayıs, Yaşasın Sosyalizm!" ile orak-çekiç figürünün yer aldığı "Yaşasın 1 Mayıs!" şiarlarından oluştu. Emperyalizmin direnen halklara dönük katliam-saldırıları ve NATO Zirvesi'ne ilişkin olan afişlerimiz, "Irak, Filistin direniyor! Direnen halklar kazanacak!" ile "Emperyalist savaş aygıtı NATO'ya geçit yok!" şiarlarından oluştu. Devrim ve anti-emperyalist mücadele tarihimizde bir sembol olan Denizler'in idam edilişlerinin yıldönümünü konu alan afişimizde ise, üçünün fotoğrafının yer aldığı "Bizim DENİZ'lerde emperyalizme geçit yok!" şiarı kullanıldı.

Ayvansaray köprülü kavşağını, Topkapı E-5 güzergahını, Şirinevler ve Çobançeşme mevkiindeki duvarları ise orak-çekiç ve imzalarımızla şu şiarlarımız süsledi: "NATO'ya karşı 1 Mayıs'ta alanlara!", "Irak, Filistin halklarıyla dayanışmaya, 1 Mayıs'a!", "Sınıfın devrimci 1 Mayıs'ı için 1 Mayıs'ta alanlara!", "Emperyalist savaşa ve sömürüye karşı 1 Mayıs'ta alanlara!", "NATO'ya geçit yok, 1 Mayıs'ta alanlara!"

Çalışmamızın 1 Mayısa dönük genel propaganda-ajitasyon yönünü başarıyla yürüttüğümüzü söyleyebiliriz. Faaliyetimizi sürekli götürdüğümüz sanayi-fabrika alanları, emekçi semtler, ana caddeler ve güzergahlar yine uğrak yerlerimiz oldu. İkitelli, Sefaköy-İnönü, Halkalı fabrikalar yolu, Doğu Sanayi Sitesi, Merter, Topkapı fabrikalar bölgesi, Yıldız Teknik Üniversitesi civarı ile Sefaköy-Şirinevler'den Boğaz köprüsüne kadar uzanan E-5 güzergahını orak-çekiçli afişlerimiz ve yazılamalarımızla süsledik.

Çalışmalarımız birçok noktada açıktaki yoldaşların yürüttüğü çalışmalarla içiçe geçti, birbirini bütünledi, güçlendirdi. Bu durum emekçiler cephesinden güçlü bir etki bıraktı.

1 Mayıs günü ilişkide olduğumuz işçilerin hemen hepsi çalıştığı için, çoğu mitinge gelemedi. Taşıyabildiğimiz güçlerimizle ise Saraçhane mitingine katıldık, işçi sendikalarıyla birlikte yürüdük.

Önümüzde somut olarak duran görev, bölgenin ihtiyacını karşılayacak bir önderlik kapasitesi ortaya koyarak parti politikalarımızı yerellerde özgülleştirmek, fabrika-birim kitle çalışmalarına kilitlenerek sınıf kitleleriyle bağlarımızı güçlendirmektir.

Topkapı-Sefaköy'den komünistler

1 Mayıs'a dönük pratik faaliyet, yaygınlığı, görselliği, politik içeriği ile bölgede parti bayrağının dost ve düşman önünde daha da yükseltildiği bir çalışmaya konu edildi. Sanayi bölgeleri, emekçi semtleri, temel güzergahlar afiş ve duvar yazılamalarıyla donatıldı. Kesintisiz bir şekilde sürdüğümüz propaganda çalışmamız, seçim dönemi ve ardından 1 Mayıs gündemleriyle birleşen özel bir yoğunlaşmayla geçmişe oranla daha ileri bir düzey kazandı. Öyle ki bugün afiş yapacak uygun bir nokta bulmakta zorluk çekiyoruz.

1 Mayıs, başta Irak ve Filistin olmak üzere Ortadoğu'da devam eden emperyalist saldırganlık ve Haziran'da toplanması planlanan NATO Zirvesi vesilesiyle beş çeşit afişimizi bölgemizde yaygınca kullandık. Afişlerin yanı sıra bölgede çeşitli noktalara "Kölelik düzenine karşı 1 Mayıs'ta alanlara!", "NATO,'ya geçit verme! 1 Mayıs'ta alanlara!", "Yaşasın 1 Mayıs!", "1 Mayıs'ta parti saflarına!", "1 Mayıs'ta alanlara!" yazılamalarını yaptık.

Düşman NATO Zirvesi öncesinde devrimci çalışmaya ve kurumlara dönük saldırılarını arttırmış, devlet terörü yoğunlaştırmış bulunuyor. Devrimci çalışmayı ezmek, bunun üzerinden emperyalist savaşa ve kapitalist sömürüye karşı olan işçi ve emekçi milyonlara gözdağı vermek, işgal ortaklığını ve sömürü düzenini sorunsuzca sürdürmek istemektedir. Sistematik devlet terörüne cevabımızı tempomuzu daha da yükselterek verecek, işçi ve emekçi milyonların güvenini, umudunu daha da büyüteceğiz.

Esenyurt'tan komünistler

Partimiz, siyasal sınıf mücadelesinde yerini aldığı günden itibaren, illegal-ihtilalci devrimci örgütün taşıdığı hayati öneme dikkat çekmiş, her yönüyle düzen dışı olmayı kendisi için olmazsa olmaz bir ilkesel tutum olarak belirlemiştir. Partinin mücadele süreci başından itibaren bu iddiaya uygun bir ciddiyete ve samimi çabaya tanıklık eder. Tasfiye sürecine giren, yasal zemine kayarak boylu boyunca düzenin icazet sınırları içine sıkışıp kalan pek çok sol örgüt ve parti içinse durum tam tersidir.

1 Mayıs öncesi dönem bu açıdan da verili durumla ilgili bir fikir veriyor. Bu dönemde dejenere çevreler dahil, neredeyse tüm sol akım ve grupların şu veya bu şekilde çalışma yapmalarına tanık olmaktayız. Fakat bu çalışma bütünüyle legal araç ve yöntemlere dayalı olmaktadır. Bunun tek istisnası, sınıf devrimcilerinin yaptığı yaygın çalışmadır.

Bu yılki 1 Mayıs faaliyetimiz yaygınlık, içerik ve görsellik açısından yeni bir düzeye ulaştı. Çalışmada 1 Mayıs'ı, direnen halklar teması üzerinden Filistin ve Irak'ı, emperyalist savaş ve saldırganlık üzerinden ABD ve NATO'yu konu alan toplam beş çeşit afiş kullandık. TKİP imzalı ve orak-çekiç amblemli büyük boy afişlerdi bunlar.

Afişlerimizi Kartal ve Pendik çevresindeki işçi-emekçi semtlerinde, E-5 karayolu üzerinde, ara otobüs güzergahlarında, fabrika çevreleri ve sanayi bölgelerinde yaygın şekilde kullandık. Ayrıca Boğaz köprüsü girişine yakın bir köprünün ayağına, büyük boy "Yaşasın 1 Mayıs! TKİP" yazımızı orak-çekiç amblemi tamamlıyordu.

Emperyalist-kapitalist düzenin gittikçe saldırganlaştığı, buna karşın solda tasfiyecilik cereyanının devam ettiği bu geçiş döneminde komünistler, her zamanki iddia ve cüretleriyle faaliyetlerine devam edeceklerdir.

Kartal-Pendik'ten komünistler

Seçim dönemi pratik faaliyetlerinden...

Bahar sürecinin başlaması ile yoğunlaşan politik faaliyet ve gündemlere paralel olarak pratik faaliyetimizi de arttırdık. Düzenin her 5 yılda bir oynadığı seçim oyununu teşhir etmek amacıyla TKİP imzalı, "Kahrolsun sermaye iktidarı!", "Düzen partilerine oy verme hesap sor!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!" yazılamalarımızı işçi-emekçi semtlerine ve otobüs güzergahlarına yaptık. Bunun yanında işçi sınıfı ve emekçi kitleleri gerçek kurtuluşa çağıran "Bütün işçiler birleşin!", "Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!", "Yaşasın sosyalizm!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" gibi şiarlarımız yine aynı duvarlarda yerlerini aldılar. Anti-emperyalist duyarlılığa seslenmek bağlamında ise "Kahrolsun emperyalizm!" yazılamaları yaptık. Ayrıca belli noktalarda emekçi kitleleri zindanlarda baş eğmeyen tutumlarını sürdüren devrimci tutsaklarla dayanışmaya çağıran "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" şiarlarımızı kullandık.

Pratik faaliyetimizde özellikle işçi sınıfına seslenmeye çalıştık. Bu çerçevede Sultanbeyli, Sarıgazi, Alemdağ Caddesi, Birlik Mahallesi gibi OSB-İMES'te çalışan işçi emekçilerin oturdukları yerleri hedef aldık. Bunun yanında Gülsuyu Mahallesi ve hergün yüzbinlerce insanın geçtiği E-5 üzerini de şiarlarımızla süsledik. Pratik faaliyetimiz İstanbul'da yapılacak NATO zirvesine karşı kesintisiz olarak devam edecek.

Ümraniye'den komünistler

Mart ayı, yaklaşan yerel seçimlerle birlikte işçi ve emekçilere dönük yürüttüğümüz ajitasyon-propaganda faaliyetinde yoğunlaştığımız bir dönem oldu. İş yerlerinde sürdürdüğümüz ajitasyon teşhir faaliyetinin yanı sıra bu çalışmamızı en geniş kesimlere ulaştırabilmenin bir aracı olan siyasal pratik faaliyetimize de hız verdik. Zaten bir dönemdir çeşitli gündemler üzerinden sürdürdüğümüz siyasal pratik faaliyetimizin belli bir sistematiğe oturduğunu söyleyebiliriz. Bu noktada özellikle afiş çalışmamız görselliği ve yaygınlığı bakımından dostun ve düşmanın ilgisini çekecek bir niteliğe kavuştuğunu belirtebiliriz.

8 Mart, 21 Mart ve 28 Mart'taki yerel seçim gündemleri üzerinden devrimin ve sosyalizmin propagandasını yürüttük. Özellikle sermaye devletinin seçim aldatmacasıyla emekçi kitleleri kandırmaya dönük politikalarını boşa düşürmek için, işçi ve emekçileri örgütlenmeye ve mücadeleye çağıran şiarları öne çıkarttık. Bu nedenle diğer gündemlerle ilgili şiarları kullanırken de, sermaye devletinin yerel seçimlerle hedeflediği politikayı teşhir edecek şekilde bağını kurmaya çalıştık.

Faaliyetimizi her zaman olduğu gibi işçi ve emekçilerin çalıştığı sanayi bölgelerini, yaşadıkları semtleri ve kullandıkları güzergahları gözeterek gerçekleştirdik. 8 Mart' ın yaklaşmasıyla Sefaköy-Halkalı yolu üzerindeki sanayi bölgesine ve İnönü mahallesine "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!", "Emekçi kadınlardan düzen partilerine oy yok", "8 Mart'ta alanlara!" yazılamalarını gerçekleştirdik. Ayrıca E-5 üzerinde Topkapı mevkiinde yine "Emekçi kadınlardan düzen partilerine oy yok!" yazılamasını gerçekleştirdik.

21 Mart Newroz' la ilgili olarak ise düzenin ve kendilerini onunla bütünleşmeye adamış teslimiyetçilerin Newroz'u ehlileştirme politikalarını boşa düşürmek için mücadele çağrısını öne çıkarttık. Sefaköy, İnönü mahallesi, İkitelli bölgesi, Marmara sanayi sitesi, Doğu Sanayi

Sitesi, Güneşli fabrikalar bölgesine "Newroz isyandır, isyan ateşini körükle!", "Newroz piroz be!", "Biji Newroz!" sloganlarını yazdık. Yerel seçimler gündemi üzerinden ise Sefaköy sanayi bölgesine, İkitelli sanayi bölgesine, İnönü Mahallesine, "Düzen partilerine oy verme hesap sor!", "Sermaye uşaklarına oy yok!", "Sınıfın bağımsız devrimci adaylarını destekle!", "Yaşasın Sosyalist İşçi-Emekçi İktidarı!", "Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!", "Emeğine sahip çık, düzen partilerine oy verme!" yazılamalarını gerçekleştirdik. Ayrıca sanayi bölgelerinde "Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!", "Vergiden muaf, insanca yaşamaya yeten bir asgari ücret!" vb. sloganları yazdık. E-5 güzergahı Topkapı mevkiinde "Yaşasın Sosyalist İşçi-Emekçi İktidarı!" yazılamasını yaparken düşman saldırısıyla karşılaştık ve kayıp vermeden geri çekildik.

Topkapı-Sefaköy'den komünistler

Yerel seçimler şu veya bu ölçüde düzen ve devrim cephesinde yer alan tüm parti, örgüt ve gruplar açısından politik bir tutumun olduğu kadar pratik bir çalışmanın da konusu oldu. Ancak gündemin seçimler olmasının da etkisiyle, yürütülen bu çalışmalar, partimiz dışındaki kesimler için neredeyse tümüyle legal araç ve yöntemlere hapsedildi. Yalnızca özel dönemlerde ve kısmi olarak, daha çok da dostlar pazarda görsün misali yapılan illegal faaliyetler, seçim döneminde tümden bir kenara bırakıldı. Oysa partimiz legal araç ve yöntemleri en etkin ve yaratıcı bir biçimde kullanmasına rağmen, çalışmasını hiç de bunlarla sınırlamadı. İllegal faaliyeti her dönem ve koşulda olduğu gibi seçim döneminde de kesintisiz bir şekilde sürdürdü. İllegalitenin darlaştırılıp çarpıtıldığı ya da tümden reddedildiği yerde kitlelere illegal araçlarla seslenmek bizim için ayrı bir önem de taşımaktadır.

Bu çerçevede seçim çalışmamızın pratik ayağı olarak bölgemizde temel güzergahlara ve merkezi noktalara yazılamalar yaptık. "Düzen partilerine oy yok!", "Sosyalizm kazanacak!", "Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!", "Bağımsız devrimci adayları destekle!", "Biji Newroz biji sosyalizm!", "Düzen partilerine oy verme hesap sor!" şiarlarımız, gerek içeriği gerek görselliğiyle emekçilerin ilgisine konu oldu.

Esenyurt'tan komünistler

Bağımsız devrimci sınıf çizgisinin...

(Başta rafı s.24)

yüzyılın daha ilk yıllarında birkaç ülkede ciddi halk hareketlerine tanık olduk. Söz konusu hareketler, yukarıda değindiğimiz nedenlere bağlı olarak, amacından saptırıldı ya da sistemi sarsamadan yatıştırılabildi. Yine de burjuvazi ile işçi-emekçiler arasıdaki çelişkilerin keskinleştiğini ve giderek sert çatışmalara sıçradığını somut olarak gösterdi.

Latin Amerika ülkelerinde sistem karşıtı tepkilerin kitleselliği reformist solun temsilcilerini yönetime taşıdı. Ama, Lula örneğinde olduğu gibi, bunların emekçilerin sorunlarına çözüm olmadıkları kısa sürede görülecektir. Bu da reformistler aracılığıyla şimdilik düzen içinde tutulan toplumsal muhalefetin uzun süre kontrol edilmesini güçleştirecek, giderek devrimci kanallara akması engellenemeyecektir.

Kapitalizmin ürettiği çelişkiler devrim ve sosyalizmin maddi zeminini döşüyor. Buna rağmen emekçi halk hareketleri pek çok ülkede devrimci perspektifle hareket eden siyasi önderliklerden yoksundur. Ayaklanmaya dönüşse de, kapitalizmi aşan bir devrimci önderlikle buluşmadığı sürece, kitle hareketlerinin gerçek çözüm yoluna -kapitalist düzenin yıkılması- ulaşması mümkün değildir.

Dolayısıyla, her ülke işçi sınıfının bugün en acil ve yakıcı ihtiyacı, proleter devrimci sınıf çizgisini kendisine rehber edinen ihtilalci partilerin yaratılmasıdır.

İnançları, mücadeleleri ve yiğitlikleriyle bugünün genç kuşaklarına yol gösteriyorlar!..

Devrim mücadelemizde hep yaşayacaklar!